

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל

פרקליטות מחוז ירושלים – עו"ד ע' לוי

המאשימה

נגד

חאלד מוגרבי

ע"י ב"כ עוה"ד ח' אזברגה ור' קטילאת

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם שתי עבירות של הסתה לאלימות, לפי סעיף 2144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וארבע עבירות של הסתה לגזענות, לפי סעיף 144ב(א) לחוק העונשין. האישומים נוגעים לחמישה שיעורים אותם העביר הנאשם במסגד אל-אקצא בירושלים (להלן: "המסגד") ובהמשך העלה לאתר האינטרנט Youtube (להלן "האתר"). במהלך ההליך חזרה בה המאשימה מן האישום באחת העבירות של הסתה לגזענות, הנוגע לשיעור הרביעי.

2. כתב האישום נפתח בהצגת נתוני רקע. במסגרת זו נטען כי הנאשם הינו דמות מוכרת במסגד, נהג לפקוד אותו מדי יום ולהעביר בו שיעורי דת פעמיים בשבוע, באולם במסגד אשר מיועד לקיום נאומים ושיעורים בידי מי שמורשים לכך על-ידי הוואקף. הנאשם, כשהוא ישוב על כיסא מהודר, העביר שיעורים בנושא האסלאם והעם היהודי בפני קהל מאזינים משתנה ומזדמן שנע בין 10 ל-15 אנשים. את השיעורים הסריט והעלה את חלקם לאתר תחת שם המשתמש Al Masjed Al Aqsa. בנוסף, משנת 2008 ניהל הנאשם 5 קייטנות קיץ במסגד, אותן פקדו כ-80 ילדים בני 5 עד 16 ובמסגרתן העביר הנאשם בין היתר שיעורי דת לרבות שיעור בו השווה בין "מוראביטון" וה"שאהיד". הנאשם העביר שיעורי דת גם במועדון בעיר העתיקה, לקהל שנע בין 25 ל-30 איש. בשל כל אלה ובשל מראהו הכולל גלימה לבנה, כיפה לבנה וזקן זכה הנאשם בפי מאזיניו ומתפללי המסגד לתואר הדתי "שיח". כן קיבל תרומות על פועלו, לרבות מחו"ל ועל מנת שיעבירן גם לעניים. המאשימה הוסיפה וציינה התפרעויות בהר הבית ופיגועי טרור ברחבי הארץ שאירעו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

מספטמבר 2015 ואילך. נטען כי ממאי 2015 ועד סוף אוקטובר 2015 נשא הנאשם מספר רב של דרשות ושיעורים, שאת חלקם הפיץ באינטרנט כדי לזכות לתפוצה רחבה. זאת עשה תוך ניצול מעמדו וכדי להטמיע בשומעיו רעיונות גזעניים, להתסיס וללבות שנאה ולעודד את שומעיו לפעילות אלימה כנגד יהודים וכנגד כוחות הביטחון.

3. בנקודה זו ממשיך כתב האישום לעסוק במספר שיעורים אותם, כנטען, העביר הנאשם במסגד בפני קהל שמנה בין 10 ל-15 מאזינים. מוצגות מובאות מדברי הנאשם באותם שיעורים, ונטען שהשיעורים הוסרטו בידי הנאשם והועלו על ידו לאתר, כדלקמן: שיעור ראשון שהועבר במהלך מאי 2015 והועלה לאתר ביום 29.5.15; שיעור שני שהועבר במהלך יולי 2015 והועלה לאתר ביום 31.7.15; שיעור שלישי שהועבר במהלך יוני 2015 והועלה לאתר ביום 9.6.15; שיעור רביעי שהועבר באוקטובר 2015 והועלה לאתר ביום 26.10.15; ושיעור חמישי שהועבר באוקטובר 2015 והועלה לאתר ביום 27.10.15. כל אחד מן השיעורים זכה באתר לעשרות בודדות של צפיות.

המאשימה טוענת כי הדברים שנאמרו בשיעורים הרביעי והחמישי והופצו באתר היוו קריאה למעשי אלימות ועידוד למעשה ממין זה. עוד טוענת היא כי הדברים שנאמרו בשיעורים הראשון, השני, והשלישי הם בגדר הסתה לגזענות.

גדר המחלוקת

4. כפי שיבואר בהמשך, ולמרות שההגנה חלקה תחילה על תרגום אמירותיו של הנאשם המופיעות בתמלילי השיעורים אשר הוגשו, הרי שעיקר המחלוקת נוגע לא לעצם אמירת האמירות אלא לפרשנותן. ההגנה טענה כי הציטטות מן השיעורים הרביעי והחמישי אינן בגדר קריאות למעשי אלימות. בנוגע לעבירות ההסתה לגזענות נטען, כי לא בוסס היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בהן. עוד נטען שהציטטות הן בבחינת מקטעים מתוך שיעורים שלמים כך שיש לבחון את המכלול. לטענות נוספות שהועלו אתייחס בהמשך הדיון.

דיון

חלק ראשון: נתוני הרקע

5. בפרק זה אבחן האם הוכחו הנתונים שנטענו בכתב האישום כרקע לביצוע העבירות, אודות הנאשם, מעמדו ופעולות שונות שביצע במסגד ומחוצה לו (לפירוט ראו פסקה 2 לעיל).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

6. בתשובת ההגנה לאישום מיום 15.12.15 אושר חלק ניכר מן הפרטים. ההגנה אישרה כי הנאשם פקד את המסגד והעביר בו שיעורי דת לקהל מזדמן ומשתנה בהיקף הנזכר לעיל. עוד אושר כי השיעורים הועלו בידי הנאשם לאתר, בשם המשתמש האמור. ההגנה הוסיפה ואישרה את הפרטים הנטענים לעניין שיעורים שהעביר הנאשם במועדון בעיר העתיקה וקייטנות שארגן לרבות תכנים שעלו בשיעור שהעביר בקייטנה. ההגנה טענה, עם זאת, כי ההקשר הכללי של הקייטנה הוא לימוד דת והמונחים "מורביטון" ו"שאהיד" הם מונחים דתיים בעלי משמעויות שונות. דיון בסוגיה זו שעלתה גם בנוגע לשיעורים מושא האישום ייערך בהמשך הכרעת הדין. ההגנה הוסיפה והכחישה חלק מן הפרטים הנטענים: כי השיעורים הועברו במקום ייחודי במסגד, כי הנאשם זכה לתרומות ולתואר "שיח", וכי הפיץ את השיעורים במטרה לזכות בתפוצה רחבה ובהתאם ליסוד הנפשי הנטען בידי התביעה. ההגנה הוסיפה וטענה כי שם המשתמש האמור לא שימש אך לצורך הפצת השיעורים מושא האישום וכי הנאשם נהג להעלות לאתר בשם זה תכנים שונים הנוגעים למאורעות במסגד לרבות תפילות ושיעורים שלו ושל אחרים.

7. אדון בסוגיות שבמחלוקת אשר לנתוני הרקע. זאת, כמובן, מבלי לעסוק בשלב זה בשאלת מטרות הנאשם בהפצת השיעורים, הנוגעת ליסוד הנפשי בביצוע העבירות ואשר תידון בהמשך.

8. בהודעתו ת/4 מסר הנאשם כי הוא מעביר כשני שיעורים בשבוע, וזאת לא בחדר מיוחד אלא בתוך המסגד "במרחבאב בפנים, ליד מקום תפילת אל אימאם", כי לא נדרש אישור להעברת השיעורים, כי הוא מעביר את השיעורים כשהוא ישוב על כיסא וקהלו יושב על הרצפה וכי לאחר השיעור "יש כאלה עם לב טוב שנותנים לי תמורה 'לפי אל נאסיב', מה שיוצא מלבו" (ושוב בהמשך: כי הוא מעביר את השיעורים מאהבה לה' ולמקרה שמישהו מהשומעים "יתרמו לי דבר" – ש' 134). הנאשם טען כי הוא מצלם את כל השיעורים שלו וגם שיעורים של אחרים ואת תפילות יום ו', ומעלה את כולם לאתר. אשר למעמדו וכינויו, הוא נשאל כיצד הוא נקרא כאיש דת והשיב "קוראים לי שיח. אבל אני לא יודע אם אני שיח, אולי בגלל הגיל שלי" (ת/5 ש' 96), וכן סיפר כי אנשים באל אקצא מכירים אותו ונוהגים לכנותו, במסגד וברחוב "שיח חאלד" שזה אדם מבוגר (ש' 229). עוד מסר שקיבל מרופאה באל אקצא תרומה כדי להעבירה ליתומים "אנשים מאמינים לי כי אני מעביר את הכסף ליעד שלהם", וכן קיבל מאדם קנדי כ-4,000 ₪ שהם "כסף שלי... ביקש לתרום באל אקצא" (ש' 225 ו-237). בהודעה נוספת, ת/9, הוסיף הנאשם ומסר כי הוא איש דת ושמו שאנשים קוראים לו "שיח" הגם שאינו יכול לקרוא כך לעצמו. עוד מסר שהוא מקבל תרומות מאנשים שמגיעים למסגד ומחו"ל, משתמש בחלקן לצרכי כלכלת משפחתו ואת חלקן מעביר לאחרים. הנאשם הוסיף שהוא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

מוכר "לא רק כאן אלא בכל העולם" וזאת משום שהוא מלמד שיעורים במסגד ומפיץ את שיעוריו באינטרנט "ואנשים רואים את זה מכל העולם" (ש' 27-6). בעדותו בבית המשפט ניסה הנאשם לחזור בו מדברים אלה, ולהציג עצמו כ"איש רגיל" ואת הכינוי "שיח" כנוגע לגילו בלבד (פ' 9 ש' 20, פ' 25 ש' 10). ניסיון זה לא הותיר רושם אמין.

9. לכך יש להוסיף כי בסרטונים בהם תועדו שיעורי הנאשם (ת' 17, ת' 20, ת' 23) נראה הוא מעביר את שיעוריו כשהוא לבוש בביגוד מסורתי, ישוב על מושב עץ מגולף בהדר ומרופד באדום כאשר סביבו, על כסאות ועל הקרקע, ישובים מאזינים (שרק בודדים מהם נראים בסרטונים בשל זווית הצילום הממוקדת בנאשם), ולפניו כן ועליו ספר.

10. מן הראיות שנסקרו לעיל עולה כי רוב נתוני הרקע הנטענים בכתב האישום בוסס, למעט הטענה כי השיעורים הועברו באולם המיועד לשיעורים על-ידי מורשים מטעם הוואקף. בפרט, בוסס כי לנאשם היה בפועל מעמד בעל אופי דתי, וזאת עקב פעילויותיו בדגש על השיעורים שהעביר במסגד ובמסגרות אחרות, בתדירות גבוהה. גם אם לא החזיק בתואר פורמלי, בא מעמד זה לידי ביטוי בהכרה וכבוד מצדם של אחרים, במסגד ומחוצה לו, ובנכונות של חלקם לתרום כספים לנאשם הן לשימושו ולשימוש בני משפחתו והן כדי שיעבירם לנזקקים. זאת, תוך הבעת אמון בו מצד התורמים. מדברי הנאשם עצמו עולה כי מעמדו היה כרוך גם בהפצת השיעורים באינטרנט, דבר שתורם להכרתו בעולם, וכי כינויו בפי אחרים כ"שיח" לא עסק רק בגילו אלא גם במעמדו האמור כאחד מאנשי הדת המעבירים שיעורים במסגד אל אקצה, שעל מרכזיותו וחשיבותו למאמינים המוסלמים אין צורך להרחיב.

חלק שני: האישום בעבירות של הסתה לגזענות – השיעורים הראשון, השני והשלישי

11. השיעורים הועברו בשפה הערבית, ותורגמו לעברית בתמלילים שהוצגו. תחילה אדון באפשרות להיסמך על התמלילים. דיון זה נוגע למכלול השיעורים מושא האישום.

בתשובתה לאישום, טענה ההגנה כי האמירות שבתמלילים לא תורגמו באופן מדויק. עוד יושם אל לב, כי בתחילת שניים מן התמלילים, ת' 18 א ו-ת' 18 ב, העיר המתמלל כי התוכן כולל "שפה ספרותית גבוהה" עם ציטטות ופסוקים, שקשה לתרגמם וכי "נעשה ניסיון לתרגם את המהות של הדברים אך זה אינו תחליף לתרגום מקצועי".

12. ועם זאת, בפתח ישיבת ההוכחות ביום 11.1.16 מסר ב"כ הנאשם כי גובש הסדר דיוני לפיו "תיק החקירה יוגש בהסכמה, כאשר כל צד על יסוד תיק החקירה יוכל להעלות טענות עובדתיות ומשפטיות". ב"כ המאשימה אישר ומסר כי התמלול "הוא של חברה אובייקטיבית" וכי מסר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

לסנגור "שיציג היכן הבעיות ובית משפט יכריע ויכול גם לקבוע להביא מתמלל חיצוני". תיק המוצגים ובו תמלילי השיעורים הוגש בהסכמה. מנקודה זו והלאה לא הוצגה טענה קונקרטית של ההגנה לפגם בתרגום, או התייחסות כלשהי לאמירות המתרגם בפתח ת/18א ות/18ב. ההגנה אף לא הציגה תמלילים אלטרנטיביים מטעמה. חזקה עליה כי בדקה את דיוק התמלילים והתרגום מול סרטוני השיעורים. בסיכומיה אף ביקשה ההגנה להסתמך על התמלילים הנדונים: כך למשל בטענה לפיה המונח "רבאט" תורגם בידי חברת התרגום באחד התמלילים בהתייחס ל"נוכחות" ושהו מובנו המדויק. במצב דברים זה אין אלא לקבל את התמלילים שהוגשו בהסכמה, כבסיס לתכנים שנאמרו בפועל בשיעורים.

במצב דברים זה יש להסתמך על תמלילי השיעורים שהוגשו בהסכמה כמבטאים את שנאמר בידי הנאשם בשיעורים מושא האישום.

13. עוד אציין, כי בסיכומיה הציגה ההגנה אמירות הנחזות להיות ציטטות מדברי הנאשם (פיס' 26 ו-45 לסיכומיה). לגבי אחת הציטטות נטען כי היא לקוחה מתמליל. לגבי ציטטה שניה, לא צוין מהיכן נלקחה. היות שדובר בטיעון של ההגנה, ביקשתי מהמאשימה להגיש את התמליל, וזו מסרה בתשובה כי הוא אינו מוכר לה. במצב זה ניתנה להגנה, למרות שדובר בשלב שלאחר הגשת סיכומיה, הזדמנות להציג בפני בית המשפט את התמליל ולהבהיר מהיכן לקוחה הציטטה הנוספת. הובהר בפניה שאם לא תעשה כן, לא ניתן יהיה לבחון את הציטטות שהציגה. למרות ארכה שניתנה לה לבקשתה, ההגנה לא עשתה כן. אני מוצא, עם זאת, לציין כי גם אם הציטטות היו מוכחות, הרי שמדובר בשתי אמירות נקודתיות שאינן פוגמות במסקנותיי שיוצגו להלן ואשר מבוססות על בחינת מכלול התבטאויות הנאשם בשיעורים שהעביר.

עד כאן העיסוק בתמלילים, ומכאן לכתב האישום.

14. כתב האישום עוסק באמירות של הנאשם, שנאמרו במהלך השיעורים הנדונים. מקובלת עלי טענת ההגנה בסיכומיה, כי בחינת האמירות במנותק מן ההקשר בו נאמרו עלולה לעוות את הבנתן. בחינה הולמת של מהותן ומשמעותן צריכה להיעשות בשים לב למכלול הדברים שנאמרו בשיעור הרלבנטי. לכך אפנה.

השיעור הראשון

15. בכתב האישום נטען לאמירות שהשמיע הנאשם בשיעור זה, לפיהן "היהודים" או "בני ישראל" ניצבים מאחורי מתקפות ה-11 בספטמבר, כאשר 11 הוא המספר של השטן עבורם; כי הם הבעלים של תעשיית הסרטים האמריקאית וכי סרטי ערפדים מציגים רעיון הנמצא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

במוחם אותו קיבלו מהשטן ולפיו הריגת אדם ושתיית דמו מספקת "יכולת נצחית"; כי השואה התרחשה בשל שחיתות בני ישראל ובשל רעיון נוסף שקיבלו מהשטן: הכנת "לחם מיוחד" לחג הפסח באמצעות חטיפת ילדים, הנחתם בחבית מלאה במחטים ושימוש בדמם לאפיית הלחם; כי הבונים החופשיים ובני ישראל מנהלים "כנסי כישוף" בהם נדרשים חברים חדשים או מי שמבקשים לשפר את מעמדם להקריב לשטן אחד מילדיהם או מקרובי משפחתם; וכי בני ישראל הם המקור למעשים הרעים ביותר בעולם.

16. למעט האמירה האחרונה, שכפי שיפורט בהמשך לא בוססה, האמרות הנזכרות בכתב האישום מופיעות בתמליל השיעור אותו העביר הנאשם. בחינתן בתוך הקשרן לא מותירה מקום לספק בדבר מהות האמרות וכוונת אומרן.

הנאשם פתח את הרצאתו בשיעור הראשון בהשוואה בין סיפור אדם בגן עדן לבין כניסת בני ישראל לארץ הקודש. במסגרת זו הכניס לתמונת הדיון את השטן "אבלים, שאז קראו לו 'עזאזיל'" וטען שה' בחן במקביל את השטן ואת בני ישראל והאחרונים, שבהיותם במצרים "הושפעו השפעה גדולה בכישוף", וכן כשלו ב"מעשים רעים ושחיתות" נכשלו במבחן וכך גם השטן, שאז הוריד ה' את בני ישראל מדרגת העם הנבחר "לדרגת השטנים" (ת/א, עמ' 5-1). בהמשך טען הנאשם בפני מאזיניו כי מהתורה עולה שבני ישראל עובדים מספר אלים ושבשל שחיתותם גרם ה' לגירושם לבבל. הדברים הוצגו תוך השוואה חוזרת ונשנית לענישתו של השטן בידי ה'. השוואה דומה ליוותה את המשך הרצאת הנאשם אודות "הזדמנות נוספת" שנתן ה' לבני ישראל לשוב לארץ הקודש בעקבות סיפור אסתר ואחשוורוש אך, כך הוסיף וטען, לאחר שובם של בני ישראל לארץ הקודש ומשום שטענו שהנביא "עיסא" דובר שקרים, גרם ה' לביזנטים לגרש את בני ישראל בשנית ולשרוף את בית המקדש (שם, עמ' 6-7).

17. בנקודה זו מופיעה בשיעור האמירה הראשונה אליה מתייחס האישום, אודות מתקפת ה-11 בספטמבר (שם, עמ' 8-9). הנאשם טען בפני מאזיניו כי לבני ישראל 34 אלים, כאשר באמנותם מקבל ה' את הספרה 10 ואלים נוספים וחזקים יותר מקבלים מספרים גבוהים יותר, לרבות השטן המקבל את המספר 11:

"אם תחזרו למספר אחת עשרה בהיסטוריה, אתם תשימו לב שאצל היהודים מספר אחת עשרה הוא מספר קדוש, וגם אחי שש שש שש זה מספר קדוש, זה הסמל של אבלים, שלוש פעמים שש, זה הסמל של אבלים, שני המספרים האלה, שלוש פעמים שש ואחת עשרה, אלה מספרים קדושים. כלומר כל הדברים שהם רוצים שהם יצליחו, מנסים שהם יהיו באחת עשרה לחודש, אם זה היה באחת עשרה לאחת עשרה מכל שנה זה עד יותר טוב. בגלל זה, אם אתם שמים לב שהמתקפות שהיו על ארצות הברית, מתי היו? באחת עשרה לחודש, למה? כי מי מאחורי זה בכלל? מי שאחורי זה בכלל הם היהודים, כלומר ידוע שהיהודים מאחוריהם, וההוכחות שהופיעו לאחר מכן הצביעו על זה שהיהודים הם אלה שביצעו את המתקפה הזאת, אז כל דבר שהם מאחלים שהוא יצליח נותנים לו את המספר אחת עשרה כי הוא המספר של אבלים אצלכם"

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

18. השיעור המשיך, כאשר הנאשם הרצה שריבוי האלים אצל היהודים הוא רצון של השטן, וכי בין האלים האמורים גם יצור בשם "הלהטוטן עם העין האחת" – מוטיב שחוזר בהמשך שיעורי הנאשם ושלדברי הנאשם הוא גורם או אל אותו מזמינים בני ישראל כדי לנצח במלחמותיהם (עמ' 9). הנאשם הוסיף כי המנדט הבריטי ו"הבטחת בלפור" כלשונו הם דרך באמצעותה ניסו בני ישראל, ש"שכרו" את בריטניה למטרה זו, לרמות את ה' ולגבור על איסור שנגזר עליהם לשוב לארץ הקודש (עמ' 10). עוד טען בפני מאזיניו לדרכים באמצעותם מנסים בני ישראל לבנות את בית המקדש במקום מסגד אל-אקצה, כשבין היתר "הרבנים שלהם, הדתיים, הדתיים שנמצאים מאחורי הכותל, מה עושים? בוכים למי? בוכים לאללה... יש להם חבורות מיוחדות במיוחד בשביל לבכות לאללה" (עמ' 11).

כאן הגיעה אמירה נוספת שבכתב האישום. הנאשם פירט "דרכים שטניות שדרכם אבליס מרמה את בני ישראל" וציין את "הבטחת הנצחיות":

"הוליווד, הקולנוע האמריקאי, או תעשיית הסרטים האמריקאים, מי הבעלים שלה? בני ישראל, אחד הרעיונות הכי גדולים שהקולנוע הזה מדגיש הוא רעיון הנצחיות, רעיון הנצחיות, אם אתם רואים סרטים שקוראים להם 'ערפדים', 'ערפדים' הרעיון הזה מתבסס על מה? על זה שאם אתה הורג משהו ושתיית את דמו בדרך כל שהוא, תהיה לך יכולת נצחית, למה השטן הביא להם את המחשבה הזאת? על מנת לגרום להם להרוג אחד את השני, כלומר משהו יהרוג את השני וישתה את הדם שלו, בדרך הזאת מה יהיה לו? יהיה לו יכולת נצחית, זאת מחשבה שנמצאת אצלם באמת אחי. הסרטים שאתם רואים בקולנוע או בטלוויזיה הם ציור למציאות שנמצאת במוח שלהם, במוח של בני ישראל" (שם, עמ' 12).

19. השיעור המשיך כשהנאשם טוען כי "בני ישראל" מאמינים גם ביכולתו של השטן "או לאחד האלים הגדולים ממנו" להשיב לחיים נפשות של אנשים שנפטרו, ומכאן חניטת גופות בידי המצרים וסרטים של "מומיות". ישנן אף "סיסמאות כישוף", כך טען, המזמינות את האל להשיב את הנפש לגוף. השטן דורש מבני ישראל "בתמורה" להשבת נפשו של המת, כי יספקו לו נפש אחרת "נפש תמורה לנפש" (עמ' 13). אז הגיע הנאשם לאמירה נוספת הנזכרת בכתב האישום, בה "שאל עצמו" מדוע התרחשה השואה באירופה, אחד השומעים ענה "שחיתות" והנאשם השיב:

"לא רק שחיתות, כי בני ישראל בחג הפסח אצלם, קוראים לו 'פסח' היום, בכל חג מחפשת כל חבורה מהם ילד קטן, ילד קטן, יחטפו אותה, גונבים אותה, מביאים חבית, קוראים לה 'חבית מחטים' כלומר חבית, איך החבית הזאת? החבית הזאת מלאה מחטים, מלאה מחטים, שמים את הילד הקטן הזה בחבית, אז.. אז הגוף שלו מחורר מהמחטים האלה, בתחתית החבית מה עשו? ברז בשביל לנקז את הדם שלו, ניזוק הדם של החטוף הזה, למה לקחו אותה? כי אבליס או אחד האלים הגדולים התנה את ביצוע הרצונות שלהם באכילת לחם שעורבב עם דמי ילדים, מה עשו? בחג פסח, אסור להם לאכול לחם רגיל, מכינים את הלחם המיוחד שלהם, הלחם הזה לא הכינו אותו הכנה רגילה, לא, הוא הוכן עם דמי ילדים, אז אחרי שהסיפורים האלה נחשפו באירופה, בני ישראל נרדפו באירופה כולה, התחיל האסון של בני ישראל במדינות אירופה, ובסוף הגיעה למצב שהיא נשרפת איפה? בגרמניה, בגלל הדברים האלה אחי, בגלל הדברים האלה, בגלל שהיא חטפה הרבה ילדים קטנים, אלה סיפורים ידועים שיש עליהם עדים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

ונמצאים בפרוטוקולים של בתי המשפט, כלומר הרבה תלונות הוגשו נגד בני ישראל בסיפורים האלה, כלומר מספיק לך לראות... אם אתה רוצה לראות, אתה יכול לראות רשימה ארוכה מאד של הסיפורים האלה, למרות שמחשיכים על זה מבחינה תקשורתית, הם נמצאים באינטרנט, רק תרשום 'לחם היהודים' בגוגל, תרשום 'לחם היהודים', או הלחם המיוחד של היהודים, עכשיו משתי המילים האלה, לחם היהודים, אתה תקבל את כל הסיפורים, ועל כולם יש ראיות והוכחות, בהיסטוריה ובאירועים הקיימים ובפרוטוקולי המשטרה הקיימים. בני ישראל תכננו לחטוף ילדים, על מנת מה לעשות? על מנת להחליף נפשות, זה עד רעיון שמביא להם מי?

[מאזין]: כלומר לא שחטו את הילד?

[הנאשם]: לא, מה הם עשו, שמו אותו בחבית מחטים, אז הגוף שלו נהיה מחורר בגלל המחטים[...]. השטן ככה היא כופה עליהם" (שם, עמ' 14).

20. ההרצאה המשיכה ועסקה ב"כנסי המאסונים, אלה כנסי כישוף של בני ישראל" ובהם – וגם באמירה זו עוסק כתב האישום, "על מנת שיקבלו משהו בתור חבר חדש, או שהוא יעלה במעמד, כי יש להם מעמדים בטקסים, בדרך מסוימת הוא אמור להביא את אחד הבנים שלו, או הבנות שלו, או אשתו, או אחד קרובי המשפחה שלו, או אחת קרובות המשפחה שלו, ישים אותה על השולחן וישחט אותה ביד שלו, קורבן למי? לשטן" (עמ' 15). הנאשם המשיך וטען בפני מאזיניו שהשטן יזם התאבדויות המוניים לצורך "חילופי הנפשות" הנזכרים לעיל, וגרם לבני ישראל לחשוב שיש שבעה עולמות מקבילים שניתן לעבור ביניהם וכך להימלט מיום הדין ולהימנע מלציית לה' "את זה אחיי גם יש בסרטים שלהם... יש להם משהו בשם 'מסע החלל'..." וכי בני ישראל מכינים לשם כך מערות וחלליות. בהמשך דן בסמל מגן הדוד, בטענה כי מדובר ב"כוכב כפירה" של בני ישראל המורכב משני סמלי פירמידות ומסמל הלקוח משטר הדולר ובו "הלהטוטן עם העין האחת" שבני ישראל מבקשים את סיועו כדי לנצח את ה' במלחמת אחרית הימים תוך שהשטן גרם להם לחשוב שאותו "להטוטן" תכנן את היקום. הנאשם המשיך וטען שהשטן גרם לבני ישראל להאמין בגלגול נשמתם של בני אדם לחתולים, לפרחים ולבהמות וכי אמונה זו משותפת גם לחבורות מוסלמים "סופיים" באסיה שהם למעשה יהודים (שם, עמ' 15-19).

בנקודה זו ישנה בתמליל חזרה על האמירות שנזכרו לעיל בדבר המספר 11 שניתן בידי היהודים לשטן, עמידת היהודים מאחורי מתקפות ה-11 בספטמבר, על שימוש בדם ילדים חטופים להכנת לחם והקרבת בני משפחה ב"כנסי כישוף", ובכך מסתיים התמליל. נראה שלא מדובר בשגגה של המתרגם, נוכח מספרי המונה שהפנה אליהם לצד תרגום האמירות ואשר מצביעים על כך שהסרטון שתרגם מכיל כפל של אמירות אלה. אפשר שהמקטעים הרלבנטיים שוכפלו או שהנאשם חזר עליהם במדויק. הצדדים לא העלו טענה כלשהי לעניין זה, והגישו כאמור את התמליל בהסכמה. משכך, איני סבור שהדבר פוגם באמינות הסרטון והתמליל.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

21. עוד אציין כי האמירה האחרונה הנזכרת בכתב האישום בקשר לשיעור הראשון, לפיה הנאשם האשים את בני ישראל בהיותם המקור לדברים הרעים שקורים על פני האדמה, אינה מופיעה בתמליל ת/21א שבפניי וממילא שאיני יכול לקבוע כי נאמרה. [בדקתי]

השיעור השני

22. כתב האישום עוסק באמרות הנאשם בשיעור זה, המתייחסות למשפחת רוטשילד ושליטתה בחון העולמי, ובמחלות ווירוסים שנוצרו בידי רופאים עבור המשפחה, הבונים החופשיים או היהודים ומופצים על-ידם כדי לגרום לרכישת תרופות.

23. גם הפעם ראוי לבחון את האמירות בתוך הקשרן, העולה מתמליל השיעור השני ת/24. שיעור זה עוסק בהשוואה בין המוסלמים לעם היהודי. הוא נפתח בהתייחסות להחלטת "בני ישראל" להגביל את הכניסה למסגד לבני 50 ומעלה, שהוצגה כביטוי של מצב מלחמה בינם לבין המוסלמים שהיא מלחמה על עקרונות. זאת, תוך שהנאשם מדגיש את "הריבאט" כסוגיה המגדירה את ההבדל בין המוסלמים ליהודים ומספר למאזיניו כי בני ישראל מצלמים ומפרסמים לעולם את המסגד הריק מאדם "ושהמסגד ריק ושהמסגד הזה לא מגיע לנו". הנאשם טען בפני אותם מאזינים כי קיים איסור אלוהי על כניסת יהודים למסגד אל-אקצא "אז אני בתור מוסלמי אני צריך ליישם את המצווה של אללה באנרגיה הכי גדולה שאפשר, אם אני יכול ביד שלי, בלי לגרום נזק, אז אני מבצע את הדבר הזה ביד שלי, אם אני לא אוכל, אז בלשון שלי, אם זה לא גורם נזק, ואם לא אוכל, אז בלב שלי...". עוד דן בחובה להגיע להתפלל במסגד, שיכולה לסגת רק בפני סיבה המונעת פיזית את הגעת המתפלל (עמ' 6-1). הוא תיאר את רווחתם הכלכלית של בני ישראל בתקופת "סולימאן", וכי מיד לאחר פטירתו טענו בני ישראל שהוא מכשף וכופר מה שהוביל לענישתם בחלוקתם לשבטים, במלחמות שהכחידו את שבטי ישראל ובגלות בבל. בני ישראל, כך הוסיף, מעוניינים בחסדי האל ואינם מאמינים בו אמונת אמת, בעוד שהמוסלמים מתמקדים באל (עמ' 11-7). בעקבות היענות ה' לבני ישראל בעניין הנביא יונה, כך המשיך וטען באזני שומעיו, הם המשיכו לנסות לרמות את ה' בבכי ותפילה כלפיו, שאז שלח את הנביא ישעיה ואפשר להם לשוב לארץ הקודש "בתנאי שיתקנו את עצמם". אלא, שבהגיעו של הנביא "עיסא" טענו בני ישראל שהוא שקרן ולכן גורשו שוב מארץ הקודש ונאסר עליהם לשוב אליה. בדומה לשיעור הראשון, גם הפעם חזר הנאשם על משנתו לפיה השטן גרם לבני ישראל להאמין באלים נוספים, לרבות ב"שקרן עם העין האחת" בו מאמינים היהודים והנוצרים ותוך שהוא חוזר ו"מוכיח" טענתו בהפניה לשטר של דולר ארה"ב ועליו "פירמידה" עם עין וטוען שבני ישראל חושבים שאותו "בעל עין אחת" הוא "המהנדס... שתכנן את היקום הזה". בני ישראל, כך הוסיף, מאמינים גם באלים בעל ו"עשטרות", בכ-34 אלים סך-הכל, והם מצויים במצב מלחמה עם ה' "כלומר מבני ישראל יש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

כאלה שמתפללים לשטן" ו"השטן כיוון אותם... נגד אללה הנעלה". הנאשם הוסיף וסיפר לשומעיו כי הנתונים שהוא מביא לקוחים מדברי האל ומהקוראן, וכי קבוצה מקרב בני ישראל בשם "הבנאים" או "המאסוניים" הם "תומכי המהנדס הגדול... השקן בעל העין האחת" והם "בעלי ההחלטה והכסף, ואלה שיכולים להזיז את העניינים במישור העולמי". בני ישראל, כך המשיך, מנהלים את מלחמתם עם ה' לא ישירות אלא במזימות (עמ' 19-12) וכך, לאחר שגורשו מארץ הקודש, הקימו עמותה סודית בשם "הכוח הנסתר" שביקשה להרוג או לרוקן את הארץ מן הנוצרים אך נכשלה שאז הקימה מקרבה אדם בשם שאול טרטוסי, יהודי מסוריה ש"התחיל להרוס את דת הנצרות מבפנים" בכך שלימדה את השילוש הקדוש. בהמשך המירה העמותה שמה ל"אבירי בית המקדש" והניעה את הנוצרים למלחמות הצלב. כשאלה כשלו, הבחינו הנוצרים ב"מזימות של בני ישראל" ואז ירדו "אבירי בית המקדש" למחתרת והפכו ל"בנאים" או "המסוניים" שכאמור הם תומכי "השקן בעל העין האחת" אשר ינצח את האל. אלה ערכו כנסים בין-לאומיים ועסקו בהלוואות בריבית תוך השתלטות על כספי הלווים, כשבמסגרת זו מוזכר גם "הכנס הציוני הראשון בבאזל" בשנת 1897 שכונס, כך לדברי הנאשם, כאשר בני ישראל ובפרט "המסוניים" ו"משפחה מפורסמת במסוניים... שמה רוטשילד" התעשרו. משפחה זו, כך סיפר הנאשם למאזיניו, שורשיה בעיסוק בחלפנות והקימה את הבנקים בבריטניה, אירופה וארצות הברית (עמ' 21-20).

24. כאן מגיעה האמירה מושא האישום, לפיה משפחת רוטשילד מחזיקה בלמעלה ממחצית ההון בעולם וזאת לפי "ספירות הכסף של העמותות הכלכליות שנמצאות מסביב לעולם". היא אף מחזיקה בבנק "הבין לאומי" שמלווה כספים למדינות:

"למשפחת רוטשילד יש את הבנק הבין לאומי, יש לה בערך תשעים וחמישה אחוזים מתעשיית התרופות מסביב לעולם, למה אני אומר תעשיית התרופות? כי יש הרבה מחלות שהן מחלות שיוצרו במעבדה... כלומר וירוסים שיצרו רופאים שהמסוניים או הציוניים או משפחת רוטשילד או היהודים קנו אותם ואימנו אותם איך לייצר את המחלה ולהפיץ אותה, על מנת שמה יעשו? על מנת שימכרו את הטיפול, על מנת שימכרו את הטיפול. אז יותר מתשעים וחמישה אחוזים מתעשיית התרופות והסחר שלהן הוא בבעלות של בני ישראל" (עמ' 22).

25. ההרצאה המשיכה ברוח זו, כשהנאשם מספר לשומעיו כי משפחת רוטשילד וה"מסוניים" מחזיקה באיים תיירותיים, בשליש מהמים הנקיים בעולם וברוב הרכוש והכסף בעולם, ושכאשר סיימו ל"השתלט על רב כספי וממשלות העולם" יצאו ב-1897 בפומבי "קראו לו הציונות או הציוניים... הציוניים מבני ישראל, מיהודה, מהמסוניים, חבורה מיוחדת שמאמינה שמגיע לה להיכנס למלחמה עם אללה, שקוראים לו אדוניי, ולהיעזר בסופו של דבר, במלחמה הגדולה נגד אללה במי? במהנדס היקום, שהוא השקן בעל העין האחת... הציוני הוא תקציר השחיתות של בני ישראל". בני ישראל הצהירו, כך הוסיף וטען, כי אחרי ששימו ידם על ארץ הקודש, ישימו אותה גם על ירושלים "ואין ערך לירושלים בלי מה? בלי מסגד אל אקצה... מה הם רוצים? רוצים את המסגד".

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

הנאשם חזר על טענתו מהשיעור הראשון לפיה בני ישראל "קנו את מדינת בריטניה" בכסף ולכן זו כבשה את ארץ הקודש עבורם והוציאה "את אבטחת בלפור". בהמשך הזכיר את מלחמות השחרור וששת הימים וטען כי כיבושי בני ישראל בארץ הקודש בשישה ימים היו תוצאה של מזימה. מאז ועד היום, כך המשיך, מנסים בני ישראל להשתלט על המסגד במזימות, לרבות בבכי בכותל המערבי, המכוון לה' וכן בניהול מו"מ עם הפלסטינים שמטרתו ליצור קבוצה מייצגת של העם הפלסטיני שתאפשר לבני ישראל להיכנס למסגד (עמ' 22-27).

השיעור השלישי

26. כתב האישום דן באמירות הנאשם בשיעור זה העוסקות בטענות לפיהן היהודים מבקשים לכבוש את מסגד אל אקצה כדי לבנות עליו בית מקדש וכהתחלה לכיבוש העולם כולו, ותוך הפניה ל"פרוטוקולים של מושלי ציון" כלשונו.

27. התמליל ת/21 מצג שיעור ובו תזות וטענות דומות לקודמיו. השיעור נפתח בהצגת המסגד כ"ציר האירועים של כל הזמנים" והדגשת החשיבות של התפילה והנוכחות בו, על החסדים שהיא מעניקה ל"נוכח" ותוך הסבר טיבה של "הנוכחות" (עמ' 10-1). נדונה הקמתו של מסגד "אל חראם" במכה וכעבור ארבעים שנה של מסגד אל אקצה, שהתפילה בו מספקת הגנה לכלל המוסלמים. הנאשם הדגיש כי אלה המצליחים להגיע ו"להתגורר" במסגד הם כאלה שה' בחר בהם מכלל האנשים ומשמש "כמגן של האסלאם על פני האדמה" (עמ' 11-16). מכאן פיתח הנאשם טיעון לפיו "הירושה" מתחילה בארץ הקודש ומסתיימת "בכל הארץ", והשמיע את האמרות מושא האישום:

"בגלל זה אחיי, היהודים או בני ישראל, התכוונו לכבוש את העולם והתחילו איפה? בארץ הקודש, מה אמרו? 'אם הגענו לירושה, ואם יכולנו לכבוש את ארץ הקודש, אז זה המבוא הנכון לכבוש את מה?' [דובר]: את הארץ

[הנאשם]: את כל הארץ, את כולה. מי שקורא את הפרוטוקולים של מושלי ציון ימצא שהמטרה הסופית של בני ישראל הוא כיבוש העולם, אני לא אומר כלכלית ואני לא אומר חברתית, אני לא אומר תקשורתית, אני לא אומר כל סוג אחר מסוגי הכיבוש, אבל אני אומר צבאית, כלומר המטרה הסופית של בני ציון היא לכבוש את כל העולם במה?

[דובר]: צבאית

[הנאשם]: צבאית, והכיבוש הזה שלהם, מאיפה הוא מתחיל? הוא מתחיל ממסגד אל אקצה, כלומר משנת 1897, הכנס הציוני הראשון, שמו את הקווים העבים, הקווים העבים, הם אמרו המטרה שלנו היא להגיע לארץ הקודש, מארץ הקודש המטרה שלנו להגיע לאן?

[דובר]: לירושלים

[הנאשם]: לירושלים. מירושלים המטרה שלנו להגיע לאן? למסגד אל אקצה, כלומר אומרים בכנות שאין ערך ל.. לפלסטיין ללא ירושלים, אין ערך לירושלים ללא מה?

[דובר]: ללא אל אקצה

[דובר]: ללא בית המקדש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

[הנאשם]: ללא אל אקצא, ללא אל אקצא, בית המקדש שהם רוצים לבנות, במחשבות שלהם צריך להיבנות במסגד אל אקצא. עכשיו, הנקודה הרביעית שהם לא מכריזים אותה בפומבית אבל רושמים אותה בפרוטוקולים שלו, שאחרי... קודם כל פלסטיין, לאחר מכן ירושלים, לאחר מכן אלאקצא, לאחר מכן מגיע מה?
[דובר]: העולם
[הנאשם]: העולם, כיבוש העולם [...] "עמ' 18)

28. בהמשך השיעור טען הנאשם שבני ישראל בזמן משה לא הסכימו להיכנס לארץ הקודש ולא עשו פעולות מינימליות לצורך קבלתה ורק ביקשו חסדים מהאל (עמ' 19-23), עד שיהושע הכריחם להיכנס לארץ הקודש. הנאשם הוסיף כי "השחיתות של לבבות בני ישראל הייתה למשך כל הזמן" וכ"הוכחות" לדבריו טען שבני ישראל ראו במעשי משה במצרים משום כישוף, כי אחיו של יוסף זממו נגדו ולכן חטפוהו וזרקוהו לבור, וכי בתקופת "סולימאן" גאתה שחיתות בני ישראל "מההתחלה, מתחילת החיים שלהם, עד הסוף... עד סוף החיים שלהם, כל החיים שלהם שחיתות [...] השחיתות הוא דבר נפוץ בחיים של בני ישראל". לכן נכשלו בני ישראל לאורך הדורות. גם בשיעור זה קיימת, בסופו של התמליל, חזרה על האמרה מושא האישום שצוטטה לעיל. מהסיבות שצוינו לעיל במסגרת הדיון בשיעור הראשון, ואשר נכונות גם כאן, איני סבור שיש בכך לפגום באמינות התמליל וביכולת להיסמך עליו.

29. עד כאן סקירת השיעורים. עולה ממנה, כי האמירות מושא האישום נאמרו במהלך הרצאות שחוזרות ועוסקות בעם היהודי כגורם מושחת, העוסק במזימות ובכשפים, מושפע מן השטן, סוגד לאלים שונים לרבות "להטוטן בעל עין אחת" ומבקש לגבור על האל ולכבוש את מסגד אל-אקצא וזאת כ"מבוא" לכיבוש העולם. במסגרת זו משולבים, בצורה לא מדויקת, מקטעים מתולדות העם היהודי ומדינת ישראל, לצד עלילות שונות ובהן "עלילות הדם", טקסי כישוף בהם מוקרבים קרובי משפחה, ייצור והפצת מחלות לצורך מכירת תרופות או גרימה למתקפות ה-11 בספטמבר.

הסברי הנאשם

30. הנאשם נחקר מספר פעמים וכן העיד להגנתו תוך שניסה לספק הסברים תמימים לאמירות שנרשמו מפיו בתמלילי השיעורים. כפי שאפרט עתה, גרסתו אינה אמינה ואינה מאפשרת לקבל את ההסברים. הדיון יחולק לסוגיות נושאיות, בהתאם לטענות שהציג הנאשם.

מיהם "בני ישראל"

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

31. לפי טיעון ראשון שהעלה הנאשם, בדברו על "בני ישראל" לא התכוון לעם היהודי כולו, אלא לקבוצה או קבוצות מסוימות מתוכו.

לא ניתן לקבל טענה זו. תחילה, המדובר בהסבר שלא הוצג על ידי הנאשם אלא בשלב מאוחר. חקירותיו של הנאשם החלו, כאמור, בחודש אוגוסט 2015. בחקירות אלה לא הכחיש כי אמירותיו בשיעורים הנדונים (שהועברו בחודש מאי-יולי 2015) עסקו בעם היהודי כעם, לא טען שהתכוון לחלק כזה או אחר בעם, וניסה להסביר את אמירותיו בדרכים אחרות שתידונה בהמשך.

מפנה מסוים חל לאחר כשלושה חודשים, בחקירתו ת/9 מיום 4.11.15. בתחילתה של חקירה זו הציג עמדה זהה לזו שהציג בחודש אוגוסט. בין היתר נשאל ישירות האם הוא מדבר בשיעוריו על היהודים והשיב "בהחלט", מבלי שסייג את תשובתו לקבוצה זו או אחרת (ש' 229. ראו גם ש' 245). רק בשלב מתקדם יחסית, כאשר נשאל מדוע טען בשיעוריו שהיהודים מפיצים מחלות טען, לראשונה, כי אינו מדבר על העם היהודי כולו אלא רק על שתיים מתוך שלוש קבוצות אליהן נחלק העם היהודי, שהן "קבוצה קטנה שתופסת את הכסף והשלטון", וקבוצה שניה של "דתיים מכירים בצדק אך נוטים להיות עם הקבוצה הראשונה... אני מדבר על הקבוצה שיש בה את הרע מתוך העם היהודי" (ש' 252-258).

טיעון שונה במקצת הופיע בחקירה ת/10 מיום 8.11.15. הפעם טען הנאשם כי לא התכוון בשיעוריו לבני ישראל באופן כללי אלא ל"חלק מבני ישראל שבהם הרע, אלו שמנסים לקלוט את המשיח" (עמ' 11 ש' 8-9). יש לציין כי תשובותיו האמורות ניתנו בתגובה לשאלות שעסקו באמירות הנאשם בשיעוריו אודות משפחת רוטשילד ושרט הדולר. בד-בבד, לאורך החקירות הנדונות ת/9 ות/10, חזר הנאשם והשתמש ב"יהודים" או ב"בני ישראל" בהתייחס לעם היהודי כמכלול. גם תוכן האמירות של הנאשם בחקירות ת/9 ות/10 אינו אחיד, באופן המקשה להבין לאיזו קבוצה בעם היהודי התייחס לפי טענתו. הרושם המתקבל הוא של טענה שאינה רק מאוחרת בזמן, אלא אף בלתי אחידה ובלתי מגובשת.

32. אופי זה ליווה גם את עדותו של הנאשם, בה הוסיף ועיצב את טענתו. הפעם גרס שבאמרו "בני ישראל" בשיעוריו התכוון לקבוצה קטנה של "עובדי השטן". הטענה לא הוצגה בפתח העדות, בו גרס הנאשם כי הרעיון של חלוקת בני ישראל לקבוצות נטול מן הקוראן, המחלק את העם היהודי למאה קבוצות, וכי באמרו "יהודים" התכוון ל"קבוצה יותר קטנה מבני ישראל" (פ/11-12). בהמשך החקירה חידד את הטענה הנדונה, וגרס כי לפי הקוראן ישנה קבוצה של בני ישראל שהם עובדי שטן, הסוגדים למספר אלים, וכי אמירתו לפיה בני ישראל גרמו למתקפות ה-11 בספטמבר התייחסה ל"קבוצה אחרת מבני ישראל שהמטרה שלה לפגוע באנשים אחרים" (פ/13 ש' 19). עוד טען כי לפי הקוראן בני ישראל נחלקים לארבעה:

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

"בעלי השלטון", "הדתיים" הנחלקים ל"דתיים טובים ודתיים רעים", "העם" ו"הקבוצה של עובדי השטן", ושכאשר דיבר על "בני ישראל" בשיעוריו התכוון ל"עובדי השטן" שהיא "בודדים מקבוצה קטנה מבני ישראל" (פ/15-14, פ/17). כשהתבקש להסביר מדוע השתמש אפוא במינוח "בני ישראל" לתיאור אלה שנספו בשואה, שאינם בודדים, מסר תחילה תשובה שאינה ממין העניין לפיה הפריד בין הקבוצה לבין מעשיה, וכשהשאלה חזרה על עצמה טען שהקבוצה הקטנה היא שחטאה וגרמה "לקבוצה היותר גדולה" להיענש (פ/15). עוד טען שגם בשיעוריו העלה את אותם הסביר והבהיר שהוא מתכוון לקבוצה מקרב "בני ישראל", טענה שאין לה בסיס בתמלילים שהונחו בפניי.

33. כל אלה מציגים טענה מתפתחת של הנאשם בדבר כוונתו בשימוש במונח "בני ישראל". משך הזמן ובמהלך חקירות הנאשם ועדותו סיפק הסברים משתנים, החל מהתייחסות לעם היהודי כולו, דרך התייחסות לקבוצות אליטה ודת בלבד, וכלה בהתייחסות לבודדים שהם "עובדי שטן". מהלך זה, על חוסר האחידות שבו ולצד האופן בו נמסרו הדברים בבית המשפט, הותירו רושם בלתי אמין של בדיה, שנועדה לנסות ולעמעם את משמעותן הגזענית של אמירותיו של הנאשם.

34. מסקנה זו מתחזקת נוכח הדברים שאמר הנאשם בזמן אמת, בשיעורים אותם העביר. החלוקה לקבוצות באופן בה הציג אותה הנאשם, והתמקדות בקבוצה ספציפית, אינן עולות מדברי הנאשם בשיעורים אלה. הנאשם לא סיפר למאזיניו בשיעורים אלה כי באמרו "בני ישראל" או "היהודים" הוא מתכוון לחלק כזה או אחר מהעם היהודי. הוא השתמש, שימוש סינונומי, במונחים "בני ישראל" ו"היהודים" לתיאור העם היהודי כמקשה אחת. הנאשם עשה כן תוך שהוא מזכיר, בסמוך למונחים הללו, נקודות ציון בתולדות העם היהודי; עוסק בכתבי הקודש היהודיים ובתנועה הציונית; וכן במציאות העכשווית של העם החי במדינת ישראל, ולפעולות ממשלת ישראל. הדבר מראה, שהתכוון לעם היהודי ולא לבודדים או לקבוצה מתוכו.

35. אמחיש זאת בהפניות לתמלילי השיעורים. עיון בתמליל השיעור הראשון (ת/21א) מעלה כי לכל אורכו התייחס הנאשם ליהודים או לבני ישראל כעם אחד. דבריו עסקו, ללא הקפדה על דיוק היסטורי, בנקודות ציון בתולדות עם ישראל ובדת היהודית ותוך קישור ישיר למציאות העכשווית של העם החי במדינת ישראל. בכלל זה, כמפורט לעיל, התייחס לשהות במצרים תחת פרעה (עמ' 4), "לספר תורה שלהם" ולאמונותיהם הנשקפות ממנו (עמ' 5); לגלות בבל ולישעיה הנביא (עמ' 6); לסיפור אחשוורוש ואסתר ולחורבן בית שני (עמ' 7), וכן למנדט הבריטי ולהצהרת בלפור (עמ' 10). הנאשם הוסיף והתייחס ל"בני ישראל" בעבר ובהווה כאל אותו עם, כאשר הוא חוזר ומשתמש גם בלשון הווה. לדוגמא, הנאשם טען שבני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

ישראל "עד היום מוטעים... במעשים שביצעו המצרים" (בהתייחס לכשפים שכביכול נלמדו מן המצרים – עמ' 4); כי בני ישראל טוענים "היום שהיא עם אללה הנבחר, שהיא מועדפת על האנשים, מה נגיד להם? הדברים האלה לא נכונים... נגמרה ההעדפה" (עמ' 5); הוסיף והתייחס להקמת מדינת ישראל לאחר המנדט הבריטי כתכסיס של בני ישראל שביקשו לרמות את ה' (עמ' 10); וטען כי הטקסים בהם מוקרבים ילדי ובני משפחה "הדברים האלה קיימים עד היום" (עמ' 15).

36. גם התייחסות הנאשם ל"בני ישראל" בשיעור השני נשאה אופי דומה. בכלל זה דן בהחלטת הרשויות הישראליות בכך ש"ביום ראשון שעבר... בני ישראל קמו, היהודים קמו" והחליטו להגביל את הכניסה למסגד לבני 50 ומעלה (ת/עמ' 1). בהמשך עסק באותה החלטה וכינה את המחליטים "כוחות הכיבוש הציוניים" (עמ' 5). גם בשיעור זה רצוף הדיון ב"בני ישראל" בהתייחסויות בלתי מדויקות לתולדות העם היהודי, תוך אזכור אלמנטים כגון חלוקת העם לשבטים, גלות בבל והנביא יונה (עמ' 10-13), או, שוב, המנדט והצהרת בלפור (עמ' 24). הנאשם הזכיר באזני שומעיו את מלחמת ששת הימים ומבצע צוק איתן כמלחמות ש"עשו בני ישראל", ואת המשא-ומתן המדיני עם הרשות הפלסטינית כמזימה של בני ישראל שמטרתה לכבוש את המסגד (עמ' 25-26). להשלמת התמונה אציין שגם לשיעור השלישי, כמפורט לעיל, מאפיינים דומים לרבות דיון ב"בני ישראל" בצמוד לאלמנטים כגון יציאת מצרים, סיפור יוסף ואחיו, ושלמה המלך.

37. בעדותו התבקש הנאשם להתייחס לכך, כשנשאל כיצד יכלו המאזינים לשיעוריו לדעת כי הוא מדבר על קבוצת "עובדי שטן" בעם היהודי ולא על העם כולו. בתשובה טען, כי השיעורים הנדונים בכתב האישום ניתנו לאחר שכבר הסביר, בשיעורים קודמים, את "השיטה... אני כבר נתתי בהרבה שיעורים" (פ/23). גם הסבר זה הוצג לראשונה בעדות הנאשם. הנאשם גם לא ידע לספק הסבר הולם כיצד, היות שהקהל בשיעורים שלו היה מזדמן ומתחלף, יכול הוא להסתמך על תכנים אותם העביר בשיעורים קודמים. בתשובה לקושי זה, ציין כי השיעורים הועלו לאינטרנט (שם, ש' 30-32), דבר שכמובן אינו מספק מענה הולם.

בניסיון לתמוך את הסברו האמור של הנאשם בראיות הציגה ההגנה, בשלב מאוחר של ההליך ובהסכמת התביעה, תמליל שיעור נוסף שהעביר הנאשם ביום 7.6.15, נ/4. ההגנה הפנתה בהקשר הנדון לציטטה מעמוד 11 לתמליל, בה אמר הנאשם "אנחנו מדברים על קטגוריה של אנשים שנמצאים בסיפור של אדוננו אדם והסיפור של בני ישראל, בני ישראל אחיי, כמו שאמרנו, כלומר אנחנו הבהרנו את הנקודה הראשונה, אנחנו לא מתעסקים איתם מתוך שנאה, למרות שהם מתעסקים איתנו מתוך מה? מתוך שנאה". בהמשך הדברים אסקור את נ/4 ביתר הרחבה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

ואראה, כי האמירות בדבר "העדר שנאה" אינן מייצגות סטייה מן הקו הגזעני שליווה את שיעורי הנאשם. בשלב זה די אם אציין שאין בציטטה האמורה לבסס את הסברו הנטען של הנאשם אודות משמעות המונח "בני ישראל". אין די במילה "קטגוריה" כדי להציג בפני השומעים פירוט של התזה שהוצגה בהמשך בעדות הנאשם בדבר חלוקת בני ישראל לקבוצות והתייחסות אך לבודדים מתוכם שהם "עובדי שטן".

בנוסף, מבט אל מכלול הדברים שהרצה הנאשם באותו שיעור מעלה כי לאורך השיעור כולו חזר הנאשם והתייחס ל"בני ישראל" כאל עם, ולא כאל בודדים בתוך העם היהודי. כך למשל ציין כי "בני ישראל היא סמל לשאר האומות" וכי "אנחנו לא שונאים אותם... להפך, בני ישראל שונאת את כל האומות" (עמ' 3). בהמשך חזר וטען של "בני ישראל" מספר אלים ובהמשך אותו משפט השתמש באופן סינונומי במונח "יהודים" תוך שטען להוכחות לעבודת אלילים שהובאו "מהספר שלהם או מהתורה שלהם או מהספרים שלהם, כלומר בספר המלכים אצלם" (עמ' 6). בהמשך דן בסיפור העגל וחציית ים סוף (עמ' 7), בסירובו של משה "שיהיו פסלים ואלים לבני ישראל", ביוסף וביהושע בן נון (עמ' 8). זאת ועוד, גם בשיעור זה עסק הנאשם בבני ישראל כמי שבעבר היה העם הנבחר בידי ה', שהכניסו לארץ הקודש, וטען כי מדובר בהעדפה שחלפה מן העולם (עמ' 12). בנוסף טען כי "בני ישראל" מפרידים עצמם משאר העולם "כלומר היא שמה את עצמה בתוך מעגל, בתוך מעגל הפרדה, אז הדת היהודית תהיה... אני מדבר על הדת" (עמ' 14). המחשה נוספת לכך שלא התכוון לבודדים ניתן למצוא באמירה של הנאשם לפיה "הסיפור הכי ארוך בהיסטוריה תלוי בבני ישראל, טוב, כמה יהודים יש עכשיו בעולם?" אחד המאזינים השיב "מה שאני יודע שבני ישראל לא יותר מחמש עשרה מיליון" והנאשם סיכם "בואו נגיד שבע עשרה מיליון, שבע עשרה בני אדם בדת היהודית" (עמ' 14-15).

גם הפעם מדובר, אפוא, באלמנטים הכרוכים בהיסטוריה ובדת היהודית ובהתייחסות ברורה ל"בני ישראל" כמונח המייצג את העם היהודי.

המכלול אינו מותיר מקום לספק, כי בשיעוריו ועת שעסק ב"בני ישראל" וב"יהודים" דן הנאשם בעם היהודי ולא בקבוצה כזו או אחרת. הטענה במישור זה היא המצאה כוזבת ומאוחרת, בניסיון של הנאשם להרחיק עצמו מן האישום בגזענות.

38. טענה נוספת של הנאשם, במאמץ להסביר את התייחסותו בשיעורים הנדונים ל"בני ישראל" או ל"יהודים", היא כי לא עסק בדבריו באנשים או בעם היהודי דווקא, אלא במעשים שבוצעו "הכוונה שלי שלא האנשים שביצעו את המעשה, אבל שהמעשה זה טעות, אני מלמד את האנשים על המעשה" (ת/4 ש' 224). שוב ושוב טען כי הזכיר את היהודים דרך מקרה, דן במעשיהם ולא בהם, וכי באותה מידה יכול היה להזכיר נוצרי או מוסלמי: "אני מדבר על דוגמא ולא אכפת למבצע אני מדבר על הטעות. לא משנה אם זה מיהודים או נוצרים. בהזדמנות דיברנו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

על היהודים שדיבר אליהם ד"ר מאוניברסיטת בר אילן אם היו מדברים על נוצרים או מוסלמי זה היה אותו דבר. אני מדבר על הטעות" (שם, ש' 240-237. ראו גם ת/ש' 5 ו' 21 וש' 76, ת/ש' 44-37, ת/11 עמ' 2, עדותו ב/12 ובפ/14).

39. גם טענה זו אין לקבל. שיעוריו של הנאשם מתמקדים בעם היהודי ואין בהם טיפול דומה בנוצרים או במוסלמים. הם אינם עוסקים רק במעשי עבר של פלוני או אלמוני, אלא בהכללות אודות בני העם היהודי אשר מוצגים כמי שמבקשים לכבוש את העולם, כמי שנפשותיהם מושפעות מן השטן ולוקות בשחיתות, כמי ששולטים בתעשיית התרופות ועל כן מפיצים מחלות, כמי שמצויים במלחמה ערכית עם האסלאם ועוד. עולה מהם תמונה ברורה של התייחסות לקבוצה של בני אדם על בסיס דת ולאום, ולא בשל מעשה של מי מהם.

מדוע העלה הנאשם את הסרטונים לאתר

40. מישור נוסף של טענות שהעלה הנאשם עסק במטרותיו בביצוע המעשים מושא האישום. הנאשם אישר לכל אורך הדרך, כאמור, כי הסריט את השיעורים הנדונים והעלה אותם לאתר. אלא, כך טען בעדותו, שלא עשה זאת כדי להפיץ את המסרים שבשיעורים אלא למטרות של אחסון הקבצים באתר שהוא ללא תשלום. מסיבה זו, כך העיד בבית המשפט, כאשר הוא מבחין כי שיעור שהועלה לאתר נצפה פעמים רבות, הוא הופך את סיווג הסרטון ל"פרטי" וזאת כדי למנוע את המשך הצפייה: "בשבילי יוטיוב זה שמירה יותר מפרסום, אין לי מקום במחשב שלי לשים את כל החומר, זה חומר גדול, יוטיוב מאפשר לי להעלות את מה שאני רוצה אז אני מעלה את הדברים שם, זה חשוב לי יותר, בגלל זה אני מסתכל על השיעורים שלי, אם הצפייה יותר מארבעים הייתי מוריד את הסרט כי זה פרטי. הייתי הופך אותו לפרטי" (פ/11 ש' 22). באחת מחקירותיו אף טען שכאשר ראה שמספר הצפיות בסרטון מסוים עלה יתר על המידה, נהג למחוק את הסרטון (ת/4 ש' 243).

41. גם טענה זו לא ניתן לקבל. הנאשם עצמו לא התמיד בה, ובחקירותיו חזר ומסר כי הוא מעלה את הסרטונים לאתר כדי להפיץ ברבים את תוכניהם, שלשיטתו הם תכנים ראויים. בהודעתו הראשונה ת/4 נשאל מדוע הוא מעלה את הסרטונים והשיב "תיעוד ושימור לנתונים שמתרחשים באל אקצא וגם כדי להפיץ את הלימוד שבשיעורים" (ש' 93. ההדגשה הוספה). בחקירה ת/5 סתר את טענת העלאת הסרטונים לצרכי אחסון, כאשר סיפר כי הוא שומר את קבצי סרטוני השיעורים "באחד המחשבים, מחשב נייד בצבע אדום, ברגע שאין מספיק זיכרון אני מעתיק את הנתונים למעבד הארד דיסק שנלקח על ידי השוטרים" (ש' 208-207). בחקירה ת/9 הוסיף הנאשם כי הוא מוכר בארץ וברחבי העולם משום שהוא מפיץ את שיעוריו באינטרנט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

"ואנשים רואים את זה מכל העולם" (ש' 21) והוסיף כי הוא נוהג להעלות לאתר לא רק את שיעוריו אלא שיעורים של אחרים ותפילות וזאת כ"תיעוד... של מסגד אלאקצא לכל מי שדורש את זה כמו סטודנטים ואנשים שחושקים להגיע לאל אקצא אך לא מצליחים להגיע אליו" (ש' 87). כך, הנאשם ביקש להנגיש את התכנים לציבור המעוניין במסגד אל אקצה. עמדה זו נתמכת גם בשם המשתמש שבחר להעלות החומרים, העוסק במסגד כך שמשמשי אינטרנט המחפשים סרטונים אודות המסגד עשויים להיתקל בחומר שהעלה הנאשם ולצפות בו.

42. מחקירות הנאשם חוזר ועולה, כי הנאשם ראה חשיבות להפיץ ברבים את תכני השיעורים, הן כדי להטמיעם ברבים והן משום שהדבר סיפק לו מקור לגאווה עצמית. הנאשם מסר בין היתר, כי הוא רואה עצמו כאחד מן השיחיים המעבירים שיעורים במסגד, וכשנשאל מהי מטרתו בהפצת השיעורים השיב כי הוא מגדיר עצמו "כחלק מרבים, אני מתנהג לעצמי כמו שאר השיחיים" (ש' 102). גם בהודעה ת/10 נשאל מדוע הוא מפיץ את השיעורים באינטרנט, השיב "שאנשים לא ישנו את המלים שלי" (עמ' 5 ש' 13-6) וכי מטרתו בהפצת הסרטונים היא "שאחרים יסיפו להיות טובים" (עמ' 14). בהודעה ת/11 מסר כי הוא "מעלה את השיעורים מנקודת מבט טובה, ושנאשים ילמדו רק הדברים הנכונים" (עמ' 2). אחזור ואציין כי הנאשם הסביר בת/9 שאנשים מכל העולם היו צופים בסרטים וכי הדבר הקנה לו מעמד אף מחוץ למסגד.

מכל אלה עולה, כי "העלאת" השיעורים לאתר בוצעה לא למטרות אחסון, אלא משום שהנאשם היה מעוניין בכך שאחרים יצפו בשיעורים ויחשפו לתוכניהם.

43. גם הטענה לפיה הנאשם נהג לעקוב אחר מספר הצפיות בשיעוריו ולהפוך את הסרטונים ל"פרטיים" או למחקם כאשר מספר הצופים היה גבוה לא בוססה, ואינה אמינה עלי. הנאשם חידד אמירה זו בעדותו עת טען, לראשונה, כי דובר בשיטת עבודה שלו. בשל מצוקת זמן, כך טען, לא הספיק לעבור על כל סרטון לאיתור "שגיאות" ועשה כן רק לגבי סרטונים שמספר הצפיות שלהם עלה על 40 (פ/26). אלא, שמיד בהמשך עדותו הסתבר כי דובר בבדיה. הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי "עד עכשיו לא היה צורך לבדוק אף סרטון" וכי לא הפך אף סרטון ל"פרטי" והותיר את כולם "ציבוריים" (פ/27). ממילא שלא הוצגה הוכחה כלשהי למחיקת סרטון או הפיכתו ל"פרטי". קשה אף לקבל את הגיונם של הדברים: מדוע שאדם אשר מעלה לאתר סרטון, שלשיטתו אינו פוגע באיש ואינו מכיל תכנים פסולים, ימחק אותו כאשר מספר הצופים בו גדל?

44. להשלמת התמונה אציין, כי בשאלה מדוע עקב אחר מספר הצופים בסרטוני שיעוריו הציג הנאשם הסברים שונים. לצד ההסברים האמורים לעיל שכאמור אינם מתקבלים על הדעת, טען בחקירתו ת/9 כי המעקב נועד "כדי לדעת תגובות האנשים" (ש' 227), ובהמשך כי ביקש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

למנוע באמצעותו "בעיות כמו שאתה חוקר אותי" (ש' 324-321). כשהסברים אלה הוצגו בפני הנאשם בחקירתו הנגדית, טען שהדברים לא נאמרו על ידו (פ/27).

45. לבסוף יצוין, כי בהזדמנויות שונות טען הנאשם כי מחק שיעורים בעקבות פרסומם בידי "פלסטיין ווטש", שאז ראה כי מספר הצפיות בשיעורים עלה בצורה ניכרת, וכן פנה לאתר כדי לעצור את הצפייה בסרטונים (ת/4 וכן ת/5 ש' 13, ת/11 עמ' 2). מחיקה בנסיבות אלה אינה מעידה שמלכתחילה הנאשם לא ביקש להפיץ את הסרטונים בתפוצה רחבה, או לא היה מודע לפן הפסול שבתוכניהם. הנאשם, כך התרשמתי מעדותו, הינו אדם אינטליגנטי שהבין היטב את מהות הדברים שהרצה והפיץ. פעולותיו בעקבות הפרסום בידי "פלסטיין ווטש" מתיישבות עם אפשרות אחרת, לפיה הפרסום גרם לנאשם לחשוש מהשלכות מעשיו ולפעול בהתאם.

46. כל אלה לא מאפשרים לקבל את טענת הנאשם אודות מטרותיו בהעלאת הסרטונים לאתר. שוכנעתי כי הנאשם היה מודע היטב לטיבן הגזעני של האמירות ששילב בשיעוריו, והיה מעוניין להטמיען אצל השומעים ולהפיצן ברבים.

47. טענה נוספת שהעלה הנאשם ואשר נוגעת ליסוד הנפשי היא כי במקביל לשיעורים הנדונים נהג להעלות לאתר תכנים נוספים ורבים שעסקו במתרחש במסגד, לרבות תפילות ושיעורים שהעבירו אחרים ושיעורים נוספים שהוא עצמו העביר (לטענתו כאלף שיעורים). עוד טען שלא עשה פעולות נוספות על העלאת הסרטונים לאתר, כדי לקדם את תפוצתם.

איני סבור שיש בטענות אלה כדי לשנות מן המסקנה שהוצגה לעיל, אודות מטרת הנאשם בהעלאת הסרטונים לאתר. זו מבוססת, כאמור, על מכלול של ראיות בדגש על דברי הנאשם עצמו. זאת ועוד, לא ניתן לומר שהנאשם לא פעל להפצת הסרטונים ברבים: הוא העלה אותם לאתר אינטרנט פופולרי הזמין לכל, וכך הנגיש אותם למיליוני ה"גולשים" באינטרנט. הנאשם הוסיף ועשה זאת תחת שם המשתמש Al Masjed Al Aqsa, וכך הגדיל את האפשרות שגולש המחפש תכנים הנוגעים למסגד אל אקצה יגיע אל הסרטונים. העדרן של פעולות נוספות לעידוד הצפייה בסרטונים אינו משנה מן המסקנה האמורה. כך גם הטענה בדבר העלאת תכנים נוספים במקביל, שיש לציין כי לא בוססה ברמה העובדתית בידי ההגנה משלא הוגשו דוגמאות לתכנים שהעלה הנאשם.

48. לפי טיעון שלישי שהציג הנאשם ואשר נוגע ליסוד הנפשי, הוא סמך את אמירותיו מושא האישום על כתביהם של אחרים. בכלל זה טען כי את האמירות על עמידת היהודים מאחורי פיגועי ה-11 בספטמבר סמך על דברים שנכתבו באינטרנט וכי לא הזכיר את מקורותיו בשיעור משום שלא חשב ש"פלסטיין ווטש" יעקבו אחר שיעוריו (ת/4 ש' 204, 216). את

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

ההתייחסות לעלילות הדם והצגתה כגורם לשואה נטל מספר של "ראול טאף" מאוניברסיטת בר אילן (צ"ל: אריאל טואף. ת/4 ש' 208, 223; ת/5 ש' 20 ו-34), שלא קראו אך קרא את התמצית שלו באינטרנט (ת/7 ש' 18). את האמירה בדבר סרטי ערפדים אמר משום שתאמה את כתביו של טאף (ת/4 ש' 234). כשנשאל האם הדברים נכונים השיב "אין לי מידע על זה, אני מדבר בשיעורים על פי דבריו של ראול טואף 'פסח אל דם' אני לא מאמין לו ולא משקר אותו" (ת/5 ש' 43). גם טענותיו אודות ייצור מחלות בידי היהודים, משפחת רוטשילד וסימני המשולשים והעין על שטר הדולר נסמכות, כך הסביר בחקירותיו, על "חקירות של עיתונאות בארצות הברית ויש על זה סרטים", על ספרות של אחרים ועל מידע מהאינטרנט (ת/9 עמ' 9; ת/10 עמ' 11; עדותו בפ/15 ובפ/17).

49. גם טענה זו אינה יכול לקבל. ראשית, הסתה לגזענות אינה מחייבת כי המסית ימציא את התכנים בעצמו, והבאת תכנים גזעניים שנכתבו או נוצרו בידי אחרים ללא הסתייגות מתוכנם משדרת למאזין מסר של הזדהות עמם ואשרורם, ואינה מעלה או מורידה ממהות הפרסום.

שנית, בחינת השיעורים והאמרות הנדונות מעלה, כמפורט לעיל, כי הדברים הובאו בידי הנאשם באזני השומעים כעובדות שהוא מצדד בהן, מבלי שהסתייג מתוכנם או ציין כי נכתבו בידי אחר והוא אך מציג אותם. לא אחת אף הוסיף כי הדברים מבוססים ומוכחים. להמחשה אזכיר את אמירתו לגבי עלילת הדם "רק תרשום 'לחם היהודים' בנגול, תרשום 'לחם היהודים'... אתה תקבל את כל הסיפורים, ועל כולם יש ראיות והוכחות, בהיסטוריה ובאירועים הקיימים ובפרוטוקולי המשטרה הקיימים".

50. בהקשר זה יש להוסיף ולדחות את טענות הנאשם לפיהן אך "העביר" למאזיניו תכנים שנכתבו בקוראן. לא מדובר בציטטות מן הקוראן שאז, במידה ולא נלוותה להן מטרה להסית לגזענות, לא מדובר בעבירה (סעיף 144ג(ב) לחוק העונשין). הנאשם סיפר, כפי שראינו, כי את העלילות עליהן סיפר למאזיניו נטל מספרים ומן האינטרנט, וממילא שלא נטלם מן הקוראן. הוא אף אישר בחקירתו הנגדית בצורה פרטנית, כי העלילות אודות הפיגוע בתאומים, ערפדים, שימוש בדם לאפיית מצות, הפצת מחלות, הפרוטוקולים של זקני ציון או כוחה של משפחת רוטשילד אינן מופיעות בקוראן, והוכנסו לשיעורים על ידו בבחינת "קישור" בין אלמנטים שמצא בקוראן והעלילות הנדונות שאיתר באינטרנט (פ/17-22). יתר על כן, נוכח מסקנתי אליה אשוב ואדרש בפרק הבא, לפיה דברי הנאשם נאמרו במטרה להסית לגזענות, הרי שממילא החריג החוקי הנזכר לעיל אינו חל בעניינו.

שיעור מיום 7.6.15 – 4/נ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

51. כפי שצוין לעיל, תמליל שיעור זה הוצג בידי ההגנה תוך הפניה לציטטות. אלה, שתיים במספר, מפריכות לשיטת ב"כ הנאשם את טיעוני התביעה בדבר כוונות ההסתה לגזענות של הנאשם. לצד הציטטה שהוצגה לעיל בפסקה 37 להכרעת הדין, בה נאמר "אנחנו לא מתעסקים איתם מתוך שנאה, למרות שהם מתעסקים איתנו מתוך מה? מתוך שנאה" הפנתה ההגנה לציטטה נוספת מעמ' 7 לתמליל בה אמר הנאשם "אנחנו לא רוצים להיות האויבים שלהם, להפך, אנחנו מזהירים אותם ומזכירים להם שזה שיתוף אלים עם אללה וזה חטא שלא נסלח אצל האל היחיד שאין לו שני, ושהאלים האלה שיצאו אצלם, או מהיצירה שלהם או רעיון של אבליס, כלומר אחד מהשניים, או שהם בחרו שיהיו להם אלים שיתפללו אליהם, אנחנו אומרים להם 'חזרו לאללה'..."

52. אין בידי לקבל טיעון זה. ראשית, כפי שצוין לעיל הנאשם לא העביר את שיעוריו לתלמידים קבועים אלא לקהל מזדמן ומתחלף, הן במסגד עצמו והן באמצעות האתר לגולשים באינטרנט, ולא יכול היה לסמוך על כך שאמירותיו בשיעור מסוים שהן בעלות תוכן אנטישמי מובהק תפורשנה בידי המאזינים לאותו שיעור לא בהתאם למסרים העולים מהן בפירוש אלא בהתייחס לאמירות שאמר בשיעורים אחרים, שאין ערובה כי המאזינים הנדונים נחשפו אליהן. הנאשם הבין זאת היטב, ובחירתו להעלות את האמירות הגזעניות בשיעורים מושא האישום מעידות כי ביקש לשכנע את השומעים בכוונותיו וכך להסיתם.

53. שנית, גם הפעם אין די בהתמקדות בציטטה כזו או אחרת לצורך בחינת כוונות הנאשם ומהות דבריו. לצורך זה יש לבחון את מכלול אמירותיו באותו שיעור, נ/4. העיון מעלה כי הרצאת הנאשם, גם אם בעצמה נמוכה יותר משלושת השיעורים הנדונים בכתב האישום, לוותה בהתייחסות לעם היהודי ברוח דומה המתובלת בגוון אנטישמי. את הרצאתו פתח בסקירה של שיעור קודם בו דיבר על סיפור אדם והקבלתו לכניסת בני ישראל לארץ הקודש (עמ' 2-5), ומשם עבר לדיון ממושך ב"בני ישראל", לאורך המשך השיעור ועד לסיומו, תוך שהוא חוזר ומתייחס לחטאיהם כהמחשה למעלותיה של האמונה באסלאם. קריאת התמליל מעלה הבנה של האמירות, דוגמת אלה עליהן נסמכה ההגנה ולפיהן המוסלמים אינם שונאים את בני ישראל (או כל אומה), לא כמסר של קבלת היהודים אלא תוך שהנאשם גרס כי היהודים עתידים להישרף בגיהנום אם לא ישנו דרכיהם ויתאסלמו ("ייכנסו לאסלאם... נהיה מוסלמים כאילו אנחנו אחד" - עמ' 5) ומתוך עמדה לפיה הוא מרחם על אלה "שמחוץ למעגל האסלאם" ואשר "שמו את עצמם באש של גהנום" (עמ' 16) וכי יש לנקוט בעמדה המזמינה אותם להמיר דתם לאסלאם וכך "להצילם" (עמ' 20-21).

דבריו של הנאשם בשיעור זה משובצים באמירות הדומות לאלה שנסקרו ביתר השיעורים. לפיהן, בני ישראל מופיעים בסיפורי הבריאה כרמז לשטן והם אומה אשר "שונאת את כל האומות" ושתגרום לעצמה עינוי בגיהנום (עמ' 3 ש' 17 ו-33, עמ' 4 ש' 1). הנאשם חזר בדבריו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

בשיעור זה על טיעון לפיו בני ישראל עובדים מספר אלילים, תוך שהפנה ל"הוכחות" מן התורה וספר מלכים "בני ישראל מודים בעצמם שהם מתפללים ליותר מאל... אנחנו מדברים בעובדות". עוד בדומה לשיעורים אחרים הזכיר את ה"מאסוניים" כ"קבוצה מהקבוצות היהודיות" שהחליפה מספר שמות ו"בספרים שלהם הם מזכירים שלושים וארבעה אלילים" (עמ' 7-6). השטן, כך הוסיף, רימה את בני ישראל להאמין שישנם מספר אלילים, והגם שבתקופה מסוימת היו הם "על דרך הצדק" הרי ש"התהפכו" כתוצאה משחצנות או מאמונה באלים אחרים כך ש"היא נלחמת באללה הנעלה" (עמ' 8). בתמליל אמירות נוספות לפיהן בני ישראל איבדו את מעמד העם הנבחר משום שטענו שמשה הוא מכשף וש"סולימאן" הוא כופר, וכי תוארו בקוראן כשטנים (עמ' 13). עוד טען כי בני ישראל פוגעים "פגיעה רבה" (ובהמשך "פגיעה עצומה") באומות העולם ("ללא ספק, אנחנו לא מכחישים שיש פגיעה רבה מבני ישראל לכל האנשים על פני האדמה" - עמ' 16. ראו גם עמ' 17 ש' 1).

הגוון האנטישמי התעצם כאשר טען הנאשם כי למרות שה' אסר על בני ישראל, בעשרת הדברות, להרוג, לגנוב ולזנות אך "מה הם עשו? הם שמו בין כל... אחרי כל מילה שמו בין שני סוגריים את המילה יהודי, אל תהרוג יהודי, הם התירו את ההרג של מי שנמצא מחוץ למעגל הזה... כלומר המחשבה שלהם היא עדיין שהם עם האל הנבחר, והשאר... מגיע לך להרוג אותו, מגיע לך לגנוב ממנו, מגיע לך לזייף את נשותיו, מגיע לך להשתמש בו בתור עבד" (עמ' 17. מסר זה חזר על עצמו בעת דיון שערך הנאשם במונח "הגויים" ביהדות כמייצג את ההיתר להרוג וכו' בעמ' 19-20). אין, אפוא, בדברי הנאשם בשיעור נ/4 כדי לשנות מן המסקנה אודות העמדות שביטא באזני שומעיו, הפיץ באינטרנט וביקש להטמיע.

העבירה של הסתה לגזענות לפי סעיף 144ב לחוק העונשין

54. זו אוסרת על פרסום דבר מתוך מטרה להסית לגזענות. המונח "גזענות" מוגדר בסעיף 144א לחוק העונשין כ"רדיפה, השפלה, ביזוי, גילוי איבה, עוינות או אלימות, או גרימת מדנים כלפי ציבור או חלקים של האוכלוסיה, והכל בשל צבע או השתייכות לגזע או למוצא לאומי-אתני". המונח "פרסום" מוגדר בסעיף 34כד לחוק באופן הכולל, בין היתר, השמעת דברים בעל-פה באופן שאנשים הנמצאים במקום ציבורי יכולים לשמוע אותם, והפצה או הצעה של פרסום שאינו דברים בעל-פה באמצעות מחשב בדרך הזמינה לציבור.

55. בפתח הדיון בעבירה יש להדגיש את הזהירות בה יש לנקוט, בעת בחינת טענות המבקשות לייחס אחריות פלילית בגין דברים שהושמעו ב"שיעור דת" כלשונו של כתב האישום. מינוח זה מעלה אל הפרק שתי חירויות בעלות משקל ניכר ואופי חוקתי: חירות הביטוי, וחירות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

הפולחן. יש להישמר מפני הרחבת האיסור הפלילי באופן שיימנע ביטוי חופשי או יפגע בזכותו של אדם ללמוד ולממש את אמונתו הדתית. יש ששיקולים אלה יימנעו הטלת אחריות פלילית אף בגין התבטאויות בעלות גוון גזעני, משהוכר בכך ש"חופש הביטוי משתרע גם על התבטאויות קשות ומקוממות ואף גזעניות" (בג"ץ 2684/12 י"ב בחשוון התנועה לחיזוק הסובלנות בחינוך הדתי ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח', פס' ל"ג לפסק דינו של המשנה לנשיאה הש' רובינשטיין (9.12.15)). כל פסקי הדין הנזכרים בהכרעת הדין פורסמו ב"נבו". ועם זאת, החירויות האמורות אינן מוחלטות ואינן מאפשרות כל ביטוי, ויש לאזן אל מול החובה לגונן על הציבור והמדינה מפני הסכנות הגלומות בתפיסות גזעניות ואנטי-דמוקרטיות (ע"פ 2831/95 אלבה נ' מדינת ישראל, פס' 11 לפסק דינו של השופט מצא (24.9.96)).

56. למרות הזהירות הנדרשת, לא ניתן אלא להגיע למסקנה לפיה מעשי הנאשם ממלאים אחר יסודות העבירה. את השיעור העביר לקהל מזדמן במסגד הפתוח לציבור הרחב, באופן שכל מי שחפץ בכך יכול היה להצטרף ולשמוע את הדברים. עוד הסריט את השיעור והעלה אותו לאתר, באופן שכל גולש יכול היה לצפות בסרטון ועשרות אף עשו כך. משכך, מדובר בפרסום של תכני השיעור.

57. אשר לטיב התכנים, הרי שמדובר בביטויים מובהקים של גזענות. אזכיר מושכלות יסוד :

"גזענות" שוב אינה רק הדבקות בתורת הגזע (racialism) הידועה לשמצה. 'גזענות' היא כל שנאת חינוך של הזר בשל היותו זר, על רקע שונות גזעית או לאומית-אתנית. שנאה זו מהווה חולי חברתי שימיו כימי עולם. שנאה זו מכון החוק לבער מתוכנו, ולמושג 'גזענות' יש ליתן אותה משמעות שתהלוך את תכליתו של החוק. יושם אל לב שהחוק אינו מכון להגן רק על מיעוטים. הוא מיועד להגן על כל אדם ועל כל קיבוץ אנושי. פשיטא שאנטישמיות, בין במשמעותה המודרנית ובין במשמעות של שנאת היהודים והיהדות לאורך הדורות, אף היא גזענות כהגדרתה בחוק. לפיכך, הסתה לאנטישמיות תהווה עבירה של הסתה לגזענות, הגם שבישראל היהודים מהווים רוב ואינם חשופים להסתה אנטישמית ככל שהיו בארצות פזוריהם" (עניין אלבה הנ"ל, פס' 15 לפסק דינו של השופט מצא).

הרצאותיו של הנאשם עסקו בהרחבה בעם היהודי, שכונה דרך-כלל "בני ישראל" ולעיתים "היהודים". מדובר בקיבוץ של תכנים אנטישמיים, פוגעניים ומבזים, שרובם מלווה את העם היהודי זה דורות. הנאשם הציגם בזה אחר זה, תוך עיוות נתונים מתולדות עם ישראל וזאת כחלק מניסיונו לבסס תזה הקושרת בין העם היהודי לשטן ומייחסת ליהודים רצון לרמות ולנצח את ה' ולהשתלט על מסגד אל אקצה ובהמשך על העולם כולו. הנאשם הציג עלילות אלו לשומעיו כעובדות מוכחות, תוך שהוא חוזר וטוען לקיומן של ראיות שונות כולל "פרוטוקולי משטרה", מובאות מן הקוראן או הציור על שטר הדולר וזאת "להוכחת"

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

אלמנטים כגון עמידת היהודים מאחורי מתקפות ה-11 בספטמבר, עלילות הדם או סגידת היהודים לשטן.

משכך, עומד תוכן הדברים בדרישות העבירה הנדונה, בין לפי אלה הדורשים כי ה"דבר" המפורסם בידי המסית יכלול תוכן גזעני, ובין לפי אלה המסתפקים בכל תוכן ובלבד שנלווה לו היסוד הנפשי הנדרש (ראו דעות הרוב והמיעוט לעניין זה בפרשת **אלבה** הנזכרת לעיל).

58. מכאן אל היסוד הנפשי של העבירה. זה כולל מודעות לרכיביה ולצדה מטרה להסית לגזענות, שהיא בבחינת "מצב נפשי של חפץ בגרימת התוצאה – ולעניינו: רצון להסית לגזענות"(עניין **אלבה**, פס' 17 לפסק דינו של השופט מצא. ובלשונו של הנשיא ברק שם: "מודעות לפרסום הדבר ושאיפה להשגתו של יעד ההסתה לגזענות..." – פס' 1 לפסק דינו).

המדובר ביסוד סובייקטיבי, עליו ניתן ללמוד ממקורות שונים ובהם תוכן הפרסום, כאשר תכנים הכוללים מסרים גזעניים עשויים ללמד על היסוד הנפשי של מפרסמם. עוד ייבחנו הסברי הנאשם לפרסום התכנים. זאת, בשים לב ל"חזקת הכוונה" (ובהקשר דנן: "חזקת המטרה") הניתנת לסתירה, לפיה אדם מוחזק כרוצה בתוצאות הטבעיות של מעשיו (שם, פס' 28 לפסק דינו של השופט מצא ופס' 6 לפסק דינו של השופט גולדברג; ע"פ 4523/14 **חילי נ' מדינת ישראל**, פס' 28 (20.1.16)).

59. בחינת האמרות עצמן, ההקשר שבו נאמרו וניסיונותיו של הנאשם להסבירן, מגבשת מסקנה לפיה הנאשם השמיע בפני מאזיניו בשיעורים במסגד, והמשיך והפיץ באמצעות רשת האינטרנט, במטרה להסית לגזענות. אחזור ואציין כי התרשמתי מעדותו של הנאשם כי מדובר באדם בעל אינטליגנציה, שהבין היטב את מהות הדברים שהשמיע ולא עשה זאת בשגגה או כבדרך אגב. הדבר הומחש, בין היתר, בניסיונותיו הכוזבים והבלתי משכנעים לעמעם בחקירותיו ובעדותו את משמעויותיהן האנטישמיות של אמירותיו. שקריו בנושא הדגישו, במידה רבה, את מודעותו לטיב האמירות. הנאשם לא בדה את תוכניהם של שיעוריו מלבדו על אתר, אלא ביצע מחקר מקדים של חיפוש באינטרנט אשר העלה שלל עלילות אנטישמיות, דבר שמן הסתם הצריך שקידה וזמן. העלילות שהשמיע הועלו לא כאמירות נטולות הקשר, אלא כחלק מתיזה סדורה שעסקה בעימות שבין האסלאם ליהדות וכחלק מהדגשת החשיבות של הנוכחות המוסלמית במסגד אל אקצה כתגובה "למזימותיהם של היהודים" להשתלט על המקום. הדברים לא הושמעו בשיחת חולין אלא במסגרת שיעור המועבר בידי דמות בעלת מעמד דתי, במסגד בעל חשיבות ניכרת לאסלאם, דבר ששיווה להם משנה-משקל. הן מאמציו של הנאשם, הן האופן בו הועברו הדברים כעולה מתמלילי השיעורים ומן הסרטונים, והן אמירותיו של הנאשם עליהן עמדתי לעיל ולפיהן חפץ בהפצת התכנים ברבים, מעידים כי הנאשם ביקש להטמיע בקרב השומעים את

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

הרעיונות האנטישמיים שהפיץ. אני קובע כי הוכח מעל לספק, שהנאשם פרסם את שיעוריו האמורים במטרה להסית לגזענות.

60. מסקנה זו מייתרת את הדיון בשאלת תחולתה של הלכת הצפיות על העבירה של הסתה לגזענות. שאלה, שטרם חודדה לה תשובה נחרצת בפסיקה הגם שהוצגה נטייה לתשובה חיובית (לצד הדעות שהובעו לעניין זה בעניין **אלבה** ראו הדיון במאמרו של מ' קרמניצר "פרשת אלבה: בירור הלכות הסתה לגזענות" **משפטים** ל' 105, בעמ' 135-126).

61. הדיון עד כה מעלה, כי הנאשם עבר שלוש עבירות של הסתה לגזענות.

חלק שלישי: עבירת ההסתה לאלימות – השיעורים הרביעי והחמישי

62. גם האישום בעבירה זו מבוסס על ציטטות מדברי הנאשם. כתב האישום מתייחס לשני שיעורים שנטען כי הנאשם העביר, השיעור הרביעי והשיעור החמישי. בפסקה 14 לכתב האישום מוצגות ציטטות מהשיעור הרביעי, הראשונה עוסקת ב"מורבאטה" במסגד תוך ציון כי הדבר מאפשר בחירת מקום בגן עדן ועדיף על צום של חודש שלם, והשניה ברדיפה של "עיסא" אחרי דמות רעה שתגיע באחרית הימים ושם רדיפת היהודים ומחיקת זכרה של ישראל. בפסקה 17 לכתב האישום מוצגת ציטטה מהשיעור החמישי, לפיה הדרך "להזיז דברים" כדי לענות על רצון האל היא ב"אלרבאט" ותוך דיון מקביל ב"גי'האד" וב"שהיד". יצוין כי נוסח האמירות המופיע בתמלילים שונה במידת מה מזה המופיע בכתב האישום. מובן כי הבחינה תתמקד בנוסח המתומלל.

על טיב הבחינה

63. העבירה המיוחסת לנאשם דורשת פרסום "קריאה לעשיית מעשה אלימות או טרור, או דברי שבח, אהדה או עידוד למעשה אלימות או טרור, תמיכה בו או הזדהות עמו (בסעיף זה – פרסום מסית), ועל פי תוכנו של הפרסום המסית והנסיבות שבהן פורסם, יש אפשרות ממשית שיביא לעשיית מעשה אלימות או טרור..." (סעיף 2144(א) לחוק העונשין). הדגש במישור העובדתי הינו, אפוא, על תכנון של אמירות הנאשם בשיעוריו ועל מהותן. לדיון בעבירה ראו רע"פ 2533/10 **מדינת ישראל נ' בן חורין ואח'** (26.12.11); ע"פ (י-ס) 30980-04-14 **מדינת ישראל נ' מחאג'נה** (10.11.14), הוגשה בקשת רשות ערעור ברע"פ (7669/15); ת.פ. (נצ'י) 12629-11-10 **מדינת ישראל נ' אבו סלים** (1.4.12); ת.פ. (כ"ס) 40507-01-11 **מדינת ישראל נ' ברעם** (10.9.14).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

64. לא מן הנמנע לציין, כי גם בבחינת האישום בעבירה זו נדרשת זהירות, הנוגעת להתנגשות שבין האיסור הפלילי ובין הזכויות לביטוי ולפולחן והרצון שלא להצר חירויות מהותיות אלה אלא במידה ההכרחית לצורך שמירה על אינטרס הציבור (עניין בן חורין הנ"ל, פס' 5).

דיון

65. איני סבור כי הוכח שיש באמירות מושא האישום משום קריאה לאלימות או לטרור או תמיכה בהם.

66. טענתו של הנאשם, שחזרה על עצמה בחקירותיו ובעדותו בבית המשפט, היא כי בשיעוריו לא קרא לאלימות או לטרור. כוונתו במונח "ריבאט" על הטיותיו, כך טען, היא למצב של שהות המאמין במסגד אל אקצה, לרבות המתנה במקום בין התפילות, המקשרת בינו לבין המסגד ולקוחה מהשורש "רבאטה". הנאשם הוסיף כי אבחן בשיעוריו בין מצב זה לבין "השהיד" תוך שניסה לשכנע את מאזיניו כי ה"ריבאט" נעלה על מצבו של "השהיד", וכי הוא מסתייג מאלימות. ראו הודעותיו ת/5 ש' 126-133 ו-167; ת/9 ש' 120-139, 155, 178-186 ו-194-201; ת/10 עמ' 7-9; ת/11 עמ' 2-3 וכן עדותו בפ/13 ש' 23, בפ/16 ובפ/32-28.

67. המאשימה, מנגד, ציינה כי ארגון בשם "מוראביטת" או "מוראביטון" הוכרז כארגון טרור וכי חברותיו הן נשים המפרות את השלום בהר הבית באמצעות קריאות כלפי העוברים והשבים ואמצעים נוספים. לטענת המאשימה, בדברי הנאשם יש משום הזדהות עם ארגון זה. לחלופין טענה, כי אף אם הנאשם לא התכוון לארגון זה אלא ל"ריבאט" כמונח, הרי שאמירותיו המתייחסות למונח זה כוללות גם התייחסות ל"גיהאד" ול"שהיד" באופן המלמד כי גם המונח "ריבאט" מגלם קריאה לאלימות (סיכומי המאשימה, פ/36-37).

68. איני מקבל את טיעונה של המאשימה, וזאת ממספר טעמים:

69. לשיטתי אין לבסס אישום בפלילים בעבירת הסתה, שהשימוש בה דורש זהירות כמפורט לעיל, על דמיון פונטי שבין מונח המשמש בביטוי לבין שמו של ארגון. זאת, שעה שהמונח הנדון אינו בבחינת שם או כינוי ייחודי אלא פועל בשפה הערבית ולו משמעות עצמאית. במהלך עדותו של הנאשם נשאל מתורגמן בית המשפט אודות משמעות המונח הנדון, והשיב "המשמעות של רבאטא זה לקשור" (פ/31 ש' 12). כפי שנראה בהמשך, מתורגמן נוסף אשר ערך את תמליל השיעור הנדון מצא לציין ליד המילה "ריבאט" כי מדובר במילה שמשמעותה "שהות" במסגד. מכאן, שעצם השימוש במונח "ריבאט" על הטיותיו לרבות "מוראביטון" אינו מייצג בהכרח התייחסות לארגון בשם זה. לא מצאתי בדברי הנאשם אמירה שיש בה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

התייחסות ישירה לארגון או ביטוי של תמיכה בו ובפועלו. המאשימה לא הציגה, למעט הדמיון הפונטי, ראיה נוספת לקשר שבין ביטויי הנאשם לבין הארגון הנדון.

70. אשר לעתירתה החלופית של התביעה, ללמוד על משמעות השימוש במונח "ריבאט" כמגלם קריאה לאלימות מכך ששימש בידי הנאשם לצד המונחים "שהיד" או "ג'יהאד", גם אותה אני יכול לקבל. לא די בסמיכות המונחים, ויש לבחון את מהות האמירות. לעניין זה נדרשת בחינה רחבה, הן של השיעור הנדון והן של כלל שיעורי הנאשם שהוצגו בפני. זאת, משום שהנאשם עשה שימוש במונח "ריבאט" פעמים רבות בשיעורים השונים שהעביר.

71. בחינה זו מעלה, כי יש ממש בהסבר שסיפק הנאשם לעניין זה ולפיו ה"ריבאט" שימש אותו לא לצורך קריאה לפעולה אלימה אלא לנוכחות פיזית ופאסיבית במסגד אל אקצה, שבהגעה אליו והמתנה בו בין התפילות. זאת, כביטוי של ציווי דתי שיש בו גם הצהרה ואשרור של הקשר בין האסלאם לבין המסגד בפרט ולבין "ארץ הקודש" ככלל.

72. השיעור השני ממחיש זאת. את השיעור פתח הנאשם במילים "אחיי, נדבר בשיעור הזה על אל ריבאט, כלומר המצב שאנחנו נמצאים בו, וחיים במסגד אל אקצה, המצב שלנו היום עם מסגד אל אקצה... אנחנו אומת אדוננו מוחמד, אנשי מסגד אל אקצה, הוא ייחד אותנו בריבאט הזה, אז המעשה הכי טוב הוא אל ריבאט" (ת/24 עמ' 1). בהמשך השיעור הוסיף "אנחנו עושים ריבאט, או מנסים לקשור את עצמנו לאדמה הזאת, מפה מגיע מה? מגיעה נקודת המחלוקת וההתנגשות בינינו לבני ישראל, ששנינו, מה יש לנו? קשורים עקרונית בארץ הקודש... אנחנו נסתכל מנקודת המבט של אל ריבאט משני הצדדים, מה העיקרון שלנו עם ארץ הקודש, מה העיקרון של בני ישראל עם ארץ הקודש ב... במצב אל ריבאט, או במצב הקישור... העיקרון הזה שמקשר אותנו גורם לאל ריבאט, אנחנו מוראביטין בעזרת אללה עד יום הדין". וכן "אל ריבאט שלנו והקשר של האסלאם לארץ הקודש" (עמ' 2-3).

השיעור עוסק ברובו בטיעון לחשיבות הנוכחות המוסלמית במסגד, וחוזר ועוסק בחובתו של מוסלמי להגיע למסגד כביטוי לציווי אלוהי, ממנו המאמין פטור רק בהתקיים מחסום פיזי המונע ממנו להגיע. הנאשם אף ניסה להוסיף ולתמרץ את מאזיניו להכיר בחשיבות הנוכחות האמורה באמרו כי בהעדר מתפללים נוהגים "בני ישראל" לצלם את המסגד ריק ולפרסם זאת בתקשורת "מבליטים את זה לעולם, ושהמסגד ריק ושהמסגד הזה לא מגיע לנו" (עמ' 4-6). מן הדברים עולה כי ה"ריבאט" אליו התכוון הנאשם אינו כולל קריאה למעשי אלימות או הזדהות עמם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

73. המאשימה טוענת, כי בניגוד לשימוש שעשה הנאשם במונח האמור בשיעור השני, התייחסותו למונח "ריבאט" בשיעור מושא האישום הנדון נעשתה בהקשר של המונחים "שהיד" ו"ג'יהאד" המלמדים על קריאה לאלימות. איני סבור כך.

74. על הקושי שבהיסמכות על אזכור סמוך של "שהיד" או "ג'יהאד" לצורך היסק אודות משמעות אלימה של מונח ניתן ללמוד, ראשית, מן השיעור השלישי. בשיעור זה, כפי המופיע בתמלילו המתורגם, התייחס הנאשם ל"שהיד" לצד המונח "נוכח", באופן הדומה עד מאוד לציטטה עליו מבוסס האישום הנוכחי בו התייחס ל"שהיד" לצד המונח "ריבאט". ההגנה טענה בסיכומיה שבפועל השתמש הנאשם גם בשיעור השלישי במילה הערבית "ריבאט", שתורגמה בידי המתורגמן לעברית כ"נוכח" וכי הדבר מוכיח כי המונח "ריבאט" מייצג נוכחות במסגד. טיעון זה נתמך בתוכן הדברים כמפורט להלן. בנוסף, המאשימה לא סתרה אותו ואף לא מצאה לטעון כי יש לייחס משמעות אלימה למינוח "נוכח" כפי שהוא מופיע בשיעור השלישי וזאת משום שהוא שימש את הנאשם בשיעור זה בסמוך למונח "שהיד".

קריאת המקטע הרלבנטי בשיעור השלישי מעלה כי בדומה לציטטה מושא האישום, הנאשם לא מקביל בה בין "נוכח" לבין "שהיד" ואינו קורא למאזיניו להפוך "שהידים" או לנקוט באלימות, אלא להיפך: הוא מאבחן בין שני המונחים וטוען בפני מאזיניו כי מעמדו של ה"נוכח" והזכויות שהוא קונה ב"נוכחות" במסגד עדיפים על אלה של ה"שהיד". מדבריו ברי גם, כי במילה "נוכח" הוא מתכוון למצווה של נוכחות במסגד.

בכלל זה אמר הנאשם לקהלו כי "נקרא אמירה של הנביא ישתבח שמו... שמדברת על מסגד אל אקצא, מה היא אומרת? היא אומרת על מסגד אל אקצא, על הנוכחות במסגד אל אקצא, נוכחות יום למען אללה, יותר טוב מצום חודש שלם או תפילה... לאחר מכן, נוכחות של חודש יותר טובה מצום כל הזמן" (ת/21ב, עמ' 5). הנאשם המשיך וטען כי מי שנפטר בזמן שהוא "נוכח" במסגד "הוא מוגן מהעיני של הקבר... אין לנו עיני הקבר כל עוד שהכוונה היא שנהיה נוכחים במסגד אל אקצא" וכן מוגן מ"עיני יום הדין" וזוכה לבחור את מיקומו בגן עדן (עמ' 6). הוא אף זוכה בפרנסה ובמלאך שמביא לו בשמים לגן העדן (עמ' 7). בהמשך שאל הנאשם את מאזיניו כיצד עדיף למות ונענה "שהיד למען אללה", שאז השווה הנאשם "את השהיד לנוכח, על מנת לראות מי יותר טוב" וסיפר כי בעוד שחטאי השהיד נמחקים עם מותו, הוא רשאי לבקש מחילה לשבעים אנשים ומתחתן עם שתי בתולות בגן העדן, הרי שזכויותיו של הנוכח עדיפות: הוא יחותן עם שבעים בתולות "שלושים וחמש דרגות יותר... מהשהיד" ורשאי לבקש מחילה לכמה אנשים שהוא חפץ "לא מוגבל". שוב הבהיר הנאשם כי ה"נוכחות" כוללת המתנה במסגד לתפילה ואחרי התפילה וכי "הנוכחות הכי טובה והכי גבוהה היא שתהיה נוכח במסגד אל אקצא" (עמ' 8-11. דיון ברוח זה מצוי גם בהמשך השיעור).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

75. לצד טענת ההגנה שכאמור לא נסתרה, לפיה אמירות אלה עוסקות במונח "ריבאט" ומחזקות את ההבנה כי הוא עוסק בנוכחות פאסיבית במסגד, חשובות האמירות מן האישום השלישי בשל הדמיון הרב בינו לבין הציטטה מן האישום החמישי, מושא האישום. בשתייהן מתבצעת השוואה דומה בין ה"שהיד" ל"ריבאט", בניסיון לשכנע בעדיפות ה"ריבאט". בנוסף, סקירת הפריבילגיות להן זוכה ה"נוכח" בשיעור השלישי, מקבילה לזו שנעשתה בשיעור הרביעי לעניין ה"ריבאט". יש בכך חיזוק לטענה, לפיה אין בציטטות מושא האישום משום קריאה לאלימות.

76. הדבר מובילנו לאמירות בשלן מיוחסת לנאשם הסתה לאלימות. אדון תחילה בשיעור החמישי(ת/18). הוא דומה במידת מה בתכניו לשיעור השלישי. הוא נפתח בדיון בהקמת מסגד אל אקצה ארבעים שנים לאחר מסגד "אל חראם" במכה, וחשיבותם של השניים בהיסטוריה המוסלמית ועבור המוסלמים. הנאשם הדגיש בפניו מאזיניו כי "הברכה" תגיע רק לאחר "שאתה קושר את מסגד אל חראם ומסגד אל אקצה באמונה שלך שאין אל חוץ מאללה ומוחמד נביא האל" (עמ' 5), וכי האל הוא שהופך את המאמין להיות "מאנשי מסגד אל חראם או מאנשי מסגד אל אקצה וזאת הרמת מדרגה גבוהה מאצל הקדוש ברוך הוא אבל הבחירה היא שלך או שאתה תשמור על המענק הזאת והנתינה שהקדוש ברוך הוא העניק לך או שאתה תהגר משם ותנטוש אותה... הוא מסתכל על מה שאתה הולך לעשות".

בשלב זה מגיעה האמירה הנדונה. אביאה בנוסח המופיע בתמליל, וכן את המשך הדברים (שלא נכלל בכתב האישום) וזאת בשל חשיבותו :

"הקדוש ברוך הוא מצפה למה שאתה הולך לעשות. והקדוש ברוך הוא כמו שאמרנו, הקדוש ברוך הוא בהרף עין ובציווי שלו תהיה אז יהיה... הוא יכול הקדוש ברוך הוא להשמיד את היהודים כולם בכול מקום על האדמה. אבל הקדוש ברוך הוא מה רוצה? הוא רוצה שאנחנו נזוז בביצוע ציווי האל ישתבח שמו. אם היינו שואלים את עצמנו איך אני אמור לזוז על מנת לבצע את הוראת האל ישתבח שמו? הדבר הכי חשוב שאני יכול לעשות אותו ולבצע איתו את הוראת האל ישתבח שמו כאשר אני נמצא במסגד אל אקצה... אומרים כי 'אלריבאט' (השהות) בתוך מסגד אל אקצה זה המשימה הכי עצומה שיכול ליישם אותה בן אדם שבחר אותו הקדוש ברוך הוא כדי שהוא יהיה מאנשי מסגד אל אקצה. למה? כי כאשר אמר לנו הנביא שלנו מוחמד עליו התפילות השלום על העבדות (אלעבאדה במקור) מצד אחד ועל 'אלריבאט' מצד שני כאשר הוא השווה בין העבאדה לבין אלריבאט... העבדות אחים שלי זה מדרגות כלומר המדרגות הכי גבוהות של העבדות שיכול הבן אדם להשקיע מאמץ בהם למען האל קוראים לזה 'גיהאד' קוראים לזה 'גיהאד' עבודה... (עבאדה במקור) וגיהאד... ואחת מהמדרגות הגבוהות ביותר של הגיהאד זה שאתה תמות שהיד אצל הקדוש ברוך הוא... שתהיה שהיד... כי השהיד זה דרגת עבדות גבוהה מאוד מאוד אצל הקדוש ברוך הוא. ו'אלמוראבט' זה שאתה תבוא למסגד שתבוא למסגד ותחכה לתפילה אחרי התפילה... אנחנו רואים את ההבדל במשקל של הנביא עליו התפילות והשלום [...] קודם כול על השהיד הוא אומר 'יוג'פר להו מע אוואל רשקא מן דמו' (סולחים לו עם טיפת הדם הראשונה שלו) מה יש לשהיד? תכונות... התכונה הראשונה זה שסולחים לו עם טיפת הדם הראשונה שלו. ודבר שני... התכונה השנייה של שהיד זאת כי הוא 'יחותן' עם שתי בתולות מבתולות גן העדן' יש לו שתי בתולות אצל האל ישתבח שמו. והשלישית... הוא בוחר להכניס לגן עדן יחד איתו שבעים מהמשפחה שלו [...] עכשיו נעשה הבחנה בין הפריבילגיות של השהיד לבין הפריבילגיות של המוראביט... והמוראביט יחותן עם שבעים בתולות... זאת אומרת השהיד יש לו שתי בתולות והמוראביט כמה יש לו?

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

שבעים... כלומר שלושים וחמש... כפול שלושים וחמש ממה שמגיע לשהיד. הוא יחותן עם שבעים בתולות... והוא יכול לבחור יחד איתו לגן עדן מספר אנשים במספר ימי יום הדין [...] הוא יכול לבחור בכמה שהוא רוצה. זאת פריבילגיה של מי? למוראביט. אז מה יש למוראביט בעצם? יש לו רמה גבוהה מאוד אצל הקדוש ברוך הוא [...] המרום של המוראביט גבוה מאוד אצל האל ישתבח שמו. ואני אזכיר לכם ב(מילה לא ברורה) בחלק מהחדית'... אומר הנביא עליו התפילות והשלום 'ריבאט של יום אחד למען האל הוא יותר טוב מלצום חודש שלם ומתפילות הקייאם במשך החודש הזה' וברוואיה (סיפורים על פי הנביא) וברוואיה אחרת נאמר שזה יותר טוב מאלף יום [...] זה השווי של ריבאט יום אחד למען האל" (עמ' 7-9. אציין כי ההערות המופיעות בטקסט בסוגריים שאינם מרובעים, וכן הקיטוע המסומן בנקודות, מופיעים בתמליל המקורי וככל הנראה הוספו בידי המתרגם.

בהמשך הדברים המשיך הנאשם להדגיש את זכויותיו של ה"מוראביט" כולל הגנה "מייסורי הקבר" למי שנפטר ביום מימי הריבאט, מחיקת חטאיו וכי מעשיו הטובים ממשיכים בפעולה. הוא סיכם באמירה "אז תראה כמה יהיה לך יתרונות [...] אצל האל ישתבח שמו" (שם, עמ' 9).

77. באמירות אלה אין משום הסתה לאלימות. הן מחדדות, בדומה למובא לעיל מתוך השיעורים השני והשלישי, את ההבדל בין "שהיד" ל"מוראביט" תוך ציון הזכויות העודפות של האחרון. הגם שהנאשם טען בראשית הציטטה כי האל יכול להשמיד את היהודים, הוא אינו קורא למאזיניו לעשות זאת או לפעול באלימות, אלא לקדם את הציווי האלוהי בכך שיקיימו את חובת ה"ריבאט" וישהו במסגד. המתורגמן מצא לציין כאמור, בתרגום המונח "אלריבאט" ובסוגריים, כי מדובר ב"(השהות) בתוך מסגד אל אקצה". הנאשם הדגיש בפני שומעיו את הזכויות הרבות שמקנה השהות במסגד, העדיפות על אלה של "שהיד", וייחד לכך נתח נכבד מדבריו. מטרתו, העולה מכך, היא לא לעודד אותם להפוך "שהידים" אלא לשכנע את השומעים בחשיבות הנוכחות הפאסיבית באל-אקצה.

78. השיעור מושא האישום הנדון המשיך ברוח זו, תוך שהנאשם הדגיש כי "המעשה הכי טוב שאתה יכול לעשות זה שתהיה מוראביט במסגד אל אקצה" וכי הריבאט כולל התנקות לקראת תפילה "ומרבית הצעדים לעבר המסגדים וההמתנה לתפילה וזה הוא הריבאט" (עמ' 10). את המשך השיעור הקדיש לדיון בפסוקים מהקוראן, תוך טענה לפיה ה' נתן תחילה לבני ישראל את המסגד וראה בהם עם מועדף אך הדבר הסתיים בשל חטאיהם והם איבדו את "ירושלם האדמה", וכי המוסלמים יכולים להצליח במקום בו קודמיהם נכשלו אם ידגישו את חשיבות ההישענות על האל, את האיחוד עמו ועם האדמה הקדושה ואת מעלת הצניעות וחוסר היהירות (עמ' 11 ואילך). במסגרת זו חזר הנאשם ודן ב"ריבאט" באמרו כי גם אם מאמין אינו יכול לשהות במסגד כל הזמן בשל אילוצי עבודה, עליו להקדיש לכך יום בשבוע או בחודש או לפחות חלק מהיום "בשביל אל אקצה" (עמ' 18). יצוין כי גם בשיעור זה המשיך

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

הנאשם בהתייחסות ל"בני ישראל" כאל "מסע של קלקול" תוך טענה לשחיתותם וסיפור אחיו של יוסף (עמ' 25-27).

79. כל אלה מעלים, כי לא מתקיים היסוד העובדתי של העבירה הנדונה באמירה הלקוחה מן השיעור החמישי: היינו, כי דברי הנאשם אינם מכילים קריאה לאלימות או לטרור או הזדהות עמה. איני סבור כי בנסיבות הנדונות עצם אזכור ה"ג'יהאד", בהקשר של אבחון מול ה"ריבאט" והעדפת האחרון, מספק את ההוכחה הדרושה. יוזכר, כי הדרישה בעבירה של הסתה לאלימות היא שתוכן הדברים המושמעים ייצור אפשרות ממשית שדברי הנאשם יובילו מי ממאזיניו למעשה אלימות או טרור. זו אינה מתקיימת.

80. מכאן לשיעור הרביעי, שתמלילו המתורגם הוגש כת/18א. גם זה נפתח בדיון בקשר שבין מסגד אל חראם ומסגד אל אקצה, חשיבותם והיות אל אקצה "הגן עדן של אלוהים על פני האדמה" אשר נבחר בידי האל כמקום מיוחד (עמ' 8-2). גם הפעם דן הנאשם בסיפור אדם ובכניסת בני ישראל לארץ הקודש וטען כי האל בוחר את אלה שיגורו בארץ זו (עמ' 11-9). בשלב זה הגיעה האמירה הראשונה מושא האישום. הדברים ממושכים ולכן אתמצתם קמעא. כך נפתחת האמירה:

"לכן אחים שלי... כאשר מדברים על מסגד אל אקצה תזכרו קודם כול שאנחנו מדברים על המקדש (מקאם במקור שזה גם רמה) והוא הרמה הגבוהה ביותר לחלוטין. מי שמתגורר באדמה הקדושה הוא העדיף בין העולמות אצל הקדוש ברוך הוא. ואנחנו דיברנו גם על זה שיש לזה חסד גדול אצל הקדוש ברוך הוא. אנחנו הזכרנו מספק [צ"ל: מספר – א.ג.] של 'חדית'ים' אשר מדברים על החסד הרב לזה שמתגורר באדמה הקדושה. זאת אומרת... במהרה אחים שלי אנחנו נזכיר את החדית'ים האלה והחשיבות שלהם, הנביא עליו התפילות והשלום אומר 'ריבאט יאומן פי סביל אללא חאיירון מן סיאם שהרין וקייאמה' (ריבאט יום אחד למען האל זה טוב יותר מלצום במשך חודש שלם ולהתפלל תפילות קיאם במהלכו) זאת אומרת מי שעושה ריבאט באדמה הקדושה במשך יום אחד זה עדיף בשבילו ממה? מלצום חודש שלם ותפילות הקייאם במשך כול החודש הזה. ובסיפור אחר אומר... 'או סנה' (או שנה) זאת אומרת זה יכול להיות ארוך יותר משנה לאן להגיע? למשך שנה שלמה. בסיפור אחר נאמר 'חאיירון מן אלף יום פימא סוואהון מן אלמנאזל' (עדיף מאלף ימים...) זאת אומרת זה עשוי להתארך לשלוש שנים. ובסיפור אחר 'חאיירון מן אלדוניא ומה פיהא' (עדיף מהחיים כולם ומה שכוללים בתוכם) זאת אומרת ריבאט של יום אחד למעט האל. ויש סיפור אחר אחים שלי שאומר 'ריבאטו שאהרין פי סביל אללא חאיירון מן סיאם דאהר' (ריבאט במשך חודש למען האל עדיף מלצום עידן שלם) זאת אומרת אם אתה יכול לעשות ריבאט חודש שלם אז אשריך כי זה עדיף ממה? מלצום עידן... והעידן אחים שלי זה נצח....

[...]

זאת אומרת 'ריבאט' במשך חודש עדיף מלצום נצח שלם אצל הקדוש ברוך הוא בגלל שאתה בחרת להיות מה? שתהיה חייל מחיילי האל אשר עושה 'ריבאט' במסגד אל אקצה. אחים שלי יש תוספות לחדית' הזה שאנחנו נחזור עליהם גם בשביל התועלת בעזרת השם 'ומן מאת פי יאום אל ריבאט' (ומי שמת ביום הריבאט) קודם כול 'אוג'ריא עליה עמלהו אלדי קאן יקום פיה' זאת אומרת כול בן אדם שמת הרי הדף שלו נסגר חוץ מאשר זה שעושה ריבאט אשר הדף שלו ממשיך להיות פתוח ויבוא מלאך לדף האחרון והוא מעתיק לו אותו על דף חדש במשך כול יום, ועד מתי זה ימשיך לקרות? עד יום הדין. זאת אומרת בכול יום יהיה לך דף (של ריבאט) עד יום הדין. ויש עוד תוספות... 'רוזיקא בארזאק מן אל גנה' (הוא קיבל פרנסה מגן עדן) זאת אומרת יבוא מלאך וייכנס לגן עדן ויביא לך מהפירות של גן עדן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

והברכות של גן עדן לאן? לגינה שלך בקבר שלך. וגם עליו התפילות והשלום אומר 'ורויחא' זאת אומרת ריחן... והוא בושם בריחני גן העדן, זאת אומרת בשמים וריח טוב אשר מביא לך אותם מלאך אחר מהגן עדן אל תוך הגן שלך בתוך הקבר שלך.."

הנאשם המשיך את האמירה ברוח זו וסיפר למאזיניו כי מבצע ה"ריבאט" יזכה בכך שמלאך יקח את מעשי החסד שלו, ישתול אותם ויקטוף אותם וחוזר חלילה וזאת עד ליום הדין כך שביום זה יזקפו מעשים רבים לזכות המבצע "בן אדם כזה... שהוא חיי ועשה ריבאט במסגד אל אקצה... אתם חושבים איפה יהיה החלק שלו בגן עדן ביום הדין?". "מי שעשה ריבאט במסגד אל אקצה עם כוונה טהורה לריבאט" תהיה לו גם פריבילגיה לבחור, ביום הדין, את מקומו בגן עדן (עמ' 11-13).

81. גם באמירה זו אין הסתה לאלימות. יש בה חזרה על התזה של הנאשם שהוצגה בשיעורים אשר נסקרו לעיל, ואשר מנסה לשכנע את שומעיו בחשיבות ה"ריבאט" כמונח המייצג נוכחות ושהות במסגד אל אקצה. אמירות מקבילות בתכניהן הופיעו בשיעור השלישי, כמפורט בפסקה 74 לעיל. הנאשם הדגיש כי ה"ריבאט" מעניק למבצעו פריבילגיות ניכרות ועדיף על חובות דתיות אחרות, כגון צום. בין היתר, התייחסותו של הנאשם באמירה הנדונה לממד הזמן (עדיפותו של יום "ריבאט" על חודש של צום ותפילה, או של חודש "ריבאט" על צום לנצח) וכן התייחסותו ל"חיים" במסגד תומכות בהבנה של מונח ה"ריבאט" כמייצג נוכחות לאורך זמן במסגד, ולא פעולה אלימה כזו או אחרת. עוד אין בהתייחסותו למוות במהלך הריבאט לשנות ממסקנה זו, משמדובר במישור נוסף של המחשת הפריבילגיות, הפעם למי שנפטר תוך-כדי השהות במסגד.

82. בהמשך השיעור הוסיף הנאשם להדגיש את חשיבות הנוכחות והתפילה במקדש, בשל קדושתו כמקום בו התפללו מוחמד והנביאים ובו ניתן לחוש את עצמת המקום. נאמר עוד כי גבולותיו של המסגד (שאינם פיזיים) משתרעים על כל האדמה הקדושה ועל כן אין לשאת ולתת או לוותר על חלקי הארץ לרבות עכו, נהריה ותל אביב (עמ' 17-14). על בני ישראל, כך הוסיף, נאסרה הכניסה למסגד אך הם מרמים את האל בכך שחילקו את המסגד לכיפת הסלע ולחצרות וכך אפשרו לעצמם להיכנס אליו. בשל כך נענשו בעונש אלוהי בדמות "תקיפות חזקות" בשבועיים האחרונים, והם מנסים למצוא דרך לסגת בהם ולשם כך מצהירים אנשי השלטון והדת שלהם שאין חובה למהר בכניסה למסגד, שכן זו תגיע בהגעת המשיח (עמ' 20-18). עם זאת, יתכן ש"במהלך הנסיגה" הם ינסו לשוב למסגד. הנאשם הוסיף שבני ישראל לא יצליחו להתקרב למסגד ולהקים עליו את בית המקדש, ושם ינסו הנביא מוחמד "יכוון אותנו נגדם כדי להעניש אותם" והם יהיו מוכרחים לסגת. אלא, שבהמשך יבנו מקדש במיקום קרוב הצמוד לאל-אקצה בו יסגדו לשטן, ו"אל אעוור אל דגאלי" ינסה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

להיכנס לאל-אקצה ללא הצלחה, אך יצור על הכניסות למסגד וזאת עד להגעת המשיח (עמ' 21-23).

זהו הרקע לאמירה הנוספת מושא האישום. לפיה, "אל אעזור אל דגאל" והיהודים יצורו על המסגד, בעוד שהמוראביטין וקבוצות נוספות ישהו בתוכה ויסבלו מן המצור עד שה' ישלח את "עיסא" על כנפי מלאכים. "עיסא" יתפלל עם הנצורים ועם "אלמהדי":

"ואחרי תפילת השחרית יצאו האנשים ויצא עיסא ויצא אלמהדי לפגישת האויב ואז אדונו עיסא ילך אחרי אעזור אל דג'אן לעבר בית (מילה לא ברורה) והוא יהרוג אותו במקום ההוא, ואנחנו נעקוב אחרי היהודים לכל מקום, ולא יברחו מאיתנו והם לא יצליחו לברוח מאיתנו, והאבן הולכת לדבר עם העצים וזה היה בחדית' של הנביא עליו התפילות והשלום... זה לא מתוך נטיות ולא דעות ולא חזית עתיד... אלא זה חדית' והבטחה צודקת מאצלו עליו התפילות והשלום כי העצים והאבנים הולכים לדבר ויגידו 'א מוסלמי מאחורי נמצא יהודי בוא ותהרוג אותו' ואז בני ישראל יושמדו לגמרי ואל אעזור ייהרג ויישארו המוסלמים במצב של רוגע עד תקופה ארוכה מהזמן. זה אחים שלי התמצית של מאורעות אחרית הימים" (עמ' 24-25).

83. הדברים מעוררי הסתייגות, בלשון המעטה, אך לא בכך עסקינן אלא בעבירה פלילית של הסתה ל אלימות. איני סבור כי ניתן לראות בדברים אלה משום "קריאה" קונקרטי לביצוע מעשה אלימות, וכי הוכחה אפשרות ממשית שתביא למעשה אלים. הנאשם טען, בהסבר לאמירה זו, כי לא קרא בה ל אלימות אלא תיאר את חזון אחרית הימים הלקוח מכתבי הקודש המוסלמים ואשר מתייחס לאירועי עתיד רחוקים (פ/13, פ/31). טענתו נתמכת בתוכן האמירה, שיש בה התייחסות ל אלמנטים אפוקליפטיים ודמיוניים שבהגעת דמות של אל רע אשר תצור על המסגד, הגעה מנגד של "עיסא" על כנפי מלאכים, וכן אבנים ועצים מדברים. עוד נתמכת טענת הנאשם באמירה המפורשת של הנאשם בסופה של הציטטה, לפיה מדובר ב"מאורעות אחרית הימים". אפנה גם לכך שבכתב האישום, מתחת לציטטה הנדונה, ציינה המאשימה כי "אעזור אל דג'אל" הוא "דמות רעה שתגיע באחרית הימים 'משיח של הכופרים'".

בנתונים אלה, סבורני כי מסקנה הגוזרת מן הדברים האמורים קריאה קונקרטי לפעול בהווה להרג יהודים אינה הולמת את הזהירות הנדרשת בהטלת אחריות פלילית, בפרט בעבירה הנדונה ובשים לב לנגיעתה בחופש הדת והביטוי. עוד אין סיבה להניח כי השומע את הדברים יבין אותם כקוראים לו לבצע אקט אלים בהווה, דבר השולל את התקיימותו של מבחן האפשרות הממשית כי היא תביא למעשה אלים. עוד אציין כי בהמשך הדברים נראה כי הנאשם נמנע לכל אורך שיעוריו מלקרוא לנקיטה באלימות, דבר המחזק את הרושם לפיו גם דבריו הנדונים כאן לא גילמו קריאה שכזו. להשלמת התמונה אציין כי אף המשכו של השיעור הרביעי אינו כולל קריאה מן הסוג הנדון, והשיעור הסתיים בהדגשת חשיבות ההישענות על האל ובתפילה (עמ' 25-27).

כך, איני סבור שבוסס היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בעבירה של הסתה ל אלימות.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

84. עוד אין לקבוע כי התקיים היסוד הנפשי הדרוש. מסקנה זו נסמכת על תוכן האמירות הנדונות ומשמעותן כמתואר לעיל. בנוסף, היא נשענת על בחינה של כלל השיעורים שהוגשו לעיוני. לא מצאתי בהם התבטאות של הנאשם המעודדת אלימות, וזאת להבדיל מעמדתו האידאולוגית והגזענית המובעת בהם. במקומות שונים אף עודד גישה אחרת. כך, למשל, כשטען בשיעור השני לאיסור החל לשיטתו על "בני ישראל" להיכנס למסגד, הוסיף והטיף ליישם איסור זה מבלי לגרום נזק: "אללה הנעלה אסר כניסת בני ישראל למסגד אל אקצא, אז אני בתור מוסלמי, אני צריך ליישם את המצווה של אללה באנרגיה הכי גדולה שאפשר, אם אני יכול ביד שלי, בלי לגרום נזק, אז אני מבצע את הדבר הזה ביד שלי, אם אני לא אוכל, אז בלשון שלי, אם זה לא גורם נזק, ואם לא אוכל, אז בלב שלי..." (ת/24 עמ' 49). דברים דומים מצויים בשיעור 4/4, שהתזה המלווה אותו לכל אורכו מדגישה את חטאי היהודים לרבות הרג של "גויים", אך תוך אמירה לפיה ההתמודדות עמם צריכה להיעשות בדרך של הצגת חטאיהם בפניהם כדי להביאם להתאסלם, ולא בדרך של פעולות הרג ופגיעה. אציג אמירה להמחשה, לפיה "אחיי אנחנו לא עושים כמוהם, ואנחנו לא מחזירים את מה שהם עשו באותו הדבר, למרות שזה מותר, מותר בקוראן שלנו... אבל אללה הנעלה מלמד אותי תמיד להיות סבלני, ושאני אסלח ושאני אעשה דברים טובים לאחרים" (עמ' 17).

טענות נוספות

85. בישיבה מיום 15.12.16 העלתה ההגנה טענה לאכיפה בררנית, תוך אמירה לפיה תפרט את הטענה ותבססה במהלך ההליך. הדבר לא נעשה. כידוע, הנטל להוכחת טענה שכזו הינו על הטוען, וההגנה לא עמדה בנטל זה. לא הוצגה תשתית עובדתית לפיה קיים אחר במצבו של הנאשם שזכה ליחס אכיפתי מועדף, ולא די באזכור גורמים אחרים כגון פרופ' טואף שפרסם ספר שעל תקצירו הסתמך הנאשם לטענתו בהציגו את "עלילת הדם" או ארגון "פלסטין ווטש" שחשף את מעשי הנאשם, כדי לבסס את הטענה.

86. בנוסף, לאורך ההליך ובסיכומיה ציינה ההגנה כי איתור סרטוני השיעורים של הנאשם בידי ארגון "פלסטין ווטש" הוביל לאלפי צפיות בהן. עוד טענה כי את החקירה הניעה תלונתו של הארגון האמור ושל ארגון "חננו" (נ/3). איני רואה כיצד יש בכך לסייע לנאשם. ממצאי לעיל אינם נסמכים על זהות המתלונן אלא על חומר הראיות בדגש על דברי הנאשם בשיעורים שתועדו על-ידו, ואין בזהות זו להעלות או להוריד מהם. זאת ועוד, הנאשם נשפט על מעשיו שכללו כאמור גם פרסום של התכנים עוד טרם הגילוי בידי "פלסטין ווטש".

בטענות אלה אין, אפוא, כדי לשנות מן המסקנות אליהן הגעתי לעיל.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15-11-29733 מדינת ישראל נ' מוגרבי(עציר)

הכרעה

הנאשם מורשע בשלוש עבירות של הסתה לגזענות, ומזוכה משתי עבירות של הסתה לאלימות.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ו, 29 פברואר 2016, במעמד הצדדים

ד"ר אוהד גורדון, שופט